ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ

Δ. ΚΑΨΟΚ.

ΕΤΟΣ 1ον ΑΡΙΘ. 48

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 50ά

ΙΔΡΥΤΑΙ
Κ. ΗΛΙΑΔΗΣ—Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ 20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1923

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησ. δρ. 25.—Έξάμ. δρ. 15
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 50— » » 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » δολ. 5.— » 3

«...ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΑΚΡΙΒΗΝΑΝ ΟΛΑ ΤΑ ΤΡΕΝΑ!..»
Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Η Ταξειδιώτις.—Μὰ κύριέ μου γιὰ τὸ μικρὸ ποτέ μου δὲν ἔπερνα εἰσιτήριο...
Ο Εἰσπράκτωρ.—Ἀπὸ σήμερα θὰ πληρώνετε γιαυτόν...διπλὸ εἰσιτήριο... Εἶνε κι' ὁ Ἔρωτας ἕνας παράγων...ἐκτάκτων κερδῶν!!

ΜΑΤΙΑ Η ΦΙΛΙ;

Διαλογὴ καὶ Βράβευσις

Τετέλεσται! Ὁ Ρωμαντισμὸς ποῦ ἐγαλούχησε τὰς εὐτυχεστέρας γενεάς, ἀπέθανε! Καὶ τὸν διεδέχθη στὸ θρόνο του ὁ ὁ ὠμὸς ὁ Ρεαλισμός! Τὰ δακρυά μας ἀκολουθοῦν τὴ θανή του, πύρινα... πικρά.. μαῦρα! Ἀλλοίμονο... Τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἀπείρων ἀπαντήσεων ποῦ ἐλάβομεν εἰς τὸ σκανδαλιστικόν μας ἐρώτημα «ΜΑΤΙΑ Ἤ ΦΙΛΙ;» ἦσαν ὑπὲρ τῆς ἀπολαύσεως τῶν χειλέων! Γενομένης διαλογῆς τῶν καλλιτέρων ἀπαντήσεων, ἐβραβεύθησαν αἱ κατωτέρω καλλίτεραι μὲ τὰ βραβεῖα ποῦ ἀναφέρουν οἱ ὅροι τοῦ σκανδαλιστικοῦ μας αὐτοῦ ἐρωτήματος ποῦ ἐσημείωσε ἐποχὴν, δημοσιευθέντες δὲ εἰς προηγούμενα φύλλα μας.

Βραβεῖον 1ον. Ἀπάντησις Δος Ψεύτικο Γέλοιο δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ 34ον φύλλον μας. Βραβεῖον 2ον. Ἀπάντησις Φ.Μ.Φ. εἰς τὸ 40ον φύλλον. Βραβεῖον 3ον Ἀπάντησις Δος Κ. Α. Κ. εἰς τὸ 41ον φύλλον. Βραβεῖον 4ον. Ἀπάντησις Φιώρου Γαρδένια εἰς τὸ 42ον φύλλον. Βραβεῖον 5ον. Ἀπάντησις Τ. Τσιμπ. εἰς τὸ 33ον φύλλον. Βραβεῖον 6ον. Ἀπάντησις Δος Μπιμπίκας εἰς τὸ 34ον φύλλον μας.

Αἱ ἀνωτέρω βραβευθεῖσαι καὶ βραβευθέντες παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰς Διευθύνσεις των διὰ νὰ τοὺς ταχυδρομήσωμεν τὰ δῶρα των.

Ἡ Διεύθυνσις

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Γιὰ μιὰ γλυκειὰ ματιὰ τρελλαίνομαι!
Δις Κ. Β.

Τὰ μαῦρα σου ματάκια μὲ λιγώνουν
Μὰ τὰ θερμὰ φιλιὰ σου μὲ σκλαβώνουν!
Β. Ἰωαννίδης

Γιὰ μιὰ ματιὰ μαγευτικὴ καὶ τὴ ζωή μου
[δίνω.
μὲ θρόνους καὶ μὲ θησαυροὺς ποτὲ δὲν
[τὴν συγκρίνω
Κ. Παναγόπουλος

Μιὰ ματιὰ κι' ἕνα φιλί; μοῦ λέει μ' εὐγένεια πολλή. Κι' ἐγὼ δίχως νὰ ντραπῶ, σ' αὐτὴν ποῦ μὲ ρωτᾶ θὰ πῶ: Δόσε μου πρῶτα νὰ δοκιμάσω καὶ τὴν ἀπάντηση... θὰ στὴ γράψω! *Γ. Νερουτσόπουλος*

Τῆς ματιές σου νοσταλγῶ
Καὶ γι' αὐτὲς πάντα πονῶ
Ἀλλ' ἂν μοὔδινες φιλὶ
θὰ πονοῦσα πειὸ πολύ!
Τ. Τ. 902 Σ. Β.

ΔΕ ΜΕ ΝΟΙΑΖΕΙ

Μικρή μου δὲ μὲ νοιάζει
ἂν σὺ δὲ μ' ἀγαπᾷς.
Σὰν σὲ κυττάζω ὅμως
Γλυκὰ χαμογελᾶς,
Γιατὶ μέσ' στὴν καρδιά σου
Μιὰ μυστικὴν φωνὴν
Σοῦ λέει πὼς ἀγαπάω.
Αὐτὸ μόνο μου ἀρκεῖ.
Β. Κόρθος

Ἀπὸ δυὸ χείλη κόκκινα παρθενικὰ κι'
[ἀγνὰ
Μ' ἀρέσουν περισσότερο τὰ γαλανὰ μα-
[τάκια
Μὰ τὴς ματιὲς φοβούμενος γυρεύω τὰ
[φιλάκια... Λ. Οπ.

Ἡ γλυκειά σου ἡ ματιὰ
μοῦ μαγεύει τὴν καρδιὰ
καὶ μὲ κάνει σὰν τρελλὸ
καὶ τὸν πόνο μου ξεχνῶ
Θ. Ἀλεξέλλης

Εἶν' τὰ φιλιά των εὐωδιά, δροσιὰ τὸ κα-
[λοκαῖρι
Μὰ σὰν δὲν εἶνε κ' ἡ ματιά, ποτὲ δὲν
[πιάνεις ταῖρι.
Γι' αὐτὸ τὰ θέλω καὶ τὰ δυό...
μὰ ντρέπομαι νὰ τοὺς τὸ εἰπῶ
Ξενητεμένο Πουλὶ

Ματιὰ ἐγὼ δὲν προτιμῶ
γιατὶ γοῦστο δὲ βρίσκω
Μόνο τὸ γλυκὸ φίλημα
ποῦ σβύνει τὸ μεράκι.
«Διαχειριστὴ; τοῦ Ἔρωτος»

«Τί νὰ σᾶς πῶ βρὲ κορίτσια καὶ παιδιὰ μιὰ γλυκειὰ ματιὰ μ᾿ἔκανε νὰ πεθάνω μιὰ φορά, ἂς εἶχα φορτωθεῖ καὶ δέκα χιλιάδες φιλιά. Πῶς νὰ μὴ μὲ μαυγεύει λοιπόν;»
Τ. Τ. 934 *Ρόδον Γρενάδης*

«Ἡ ματιὰ τὸν ἔρωτα δίνει στὴν ἀρχή. Καὶ τὸ φιλὶ τὸν δυναμώνει. Κι' ἀνάβει, τοὺς πόθους στὴν ἀπόλαψι τῆς ἡδονῆς, ποὺ τελειώνουνε στὴν ἐκκλησιά. Στὸ νυφικὸ τροπάρι». *Ἐ. Παπαθεοχάρης*

Γλυκὸ φιλὶ ἡδονὰς
πρὸς στιγμὴν θὰ σοῦ δώση
Γλυκειὰ ματιά; Ἔρωτα
στὴν καρδιὰ θὰ σοῦ ριζώση
Γ. Μάππας

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

Κρητικὰ τραγούδια (Δημώδη)

ΜΩΡΟΣ

Κάτω στὴ Δάφνη —ποταμό.—στὴ Δαφνο-
[ποταμίδα
—Τοῦρκοι περάσαν καὶ πολλοί, τρακόσοι
[Γενιτσάροι
—Καὶ σέρνουν καὶ μιὰ λιγερή, τοῦ Μώ-
[ρου τὴ γυναῖκα
—Τζιμποῦν την καὶ φιλοῦν τηνε καὶ μα-
[σκαρευγοῦνταν την
—Κ' ἡ μάνα της τὴν ἀκλουθᾷ τζαγκουρ-
[νομαδισμένη
—Κι' ὁ Μῶρος ἦτον στὰ βουνὰ κι' ἀπά-
[νω στὴ μαδάρα.
—Σὰν ὄνειρο 'νειρεύτηκε, σὰν ἄνθρωπος
(τοῦ τόπε:
—«Μῶρο μου, τὴ γυναῖκα σου οἱ Τοῦρ-
[κοι τὴν ἐπῆραν
—Τζιμποῦν την καὶ φιλοῦν τηνε καὶ μα-
[σκαρεύοντας την,
Δρυμειὰ φωνὴ τὴν ἔσειρε γιὰ νὰ τηνε ἀ-
[κούσης
Μῶρο μου νὰ σουν στὴ σκοπιὰ θὰ ράΐζ'
(ἡ καρδιά σου».
—Κι' ὁ Μῶρος ἐκατέβκηε μ'ἑξῆντα παλ-
[ληκάρια
—Εἰς τὴ μπροσκάδα, τσό, πιασε, τὴ λυ-
[γερὴ ἐπῆρε.
—Π' ἐμπῆκε κ' εἰς τὸ πόλομο μὲ τὸ σπα-
(Χανιὰ) *Ρ. Κτιστάκης* [θὶ στὴ χέρα.

Ξαναζωντάνεμα Πόθου

ΑΓΑΠΩ

Κι' ἦρθε κοντά μου στὴν ὥρα, ποὺ ἡ ἀδιαφορία εἶχεν ἀρχίσει νὰ σκληραίνη τὴν καρδιά μου, καὶ τὸ δηλητήριο, ποὺ τῶν ἀνθρώπων μοῦ ἐχάρισεν ἡ μοχθηρία, ἐδούλευεν ἐντατικὰ μές στὴν ψυχή μου. Κι' ἦρθε κοντά μου, μικρὸ στὴν ἀρχή, πειὸ μεγαλωμένον ὕστερα, γιγάντιο κατόπιν, κι' ἔρριξε τῆς ὤμορφης ἀλήθειας τὸ μεγάλο φῶς στὸ σκοτεινιασμένο μυαλό μου, κι' ἐγέμισεν ὡραιοπαθιασμένες ἐπιθυμίες τὴν καρδιά μου, κι'ὁλοκόκκινον ἀνέβασε στὰ μαραμένα χείλη μου τὸ γέλοιο, κι' ἀνάστησε τοὺς νεκρωμένους πόθους μου, καὶ γλυκοκύτταξε στὰ σβυσμένα ἰδανικά μου. Κι'ἦρθε κοντά μου πρῶτα ντροπαλό, κι' ἀργότερα μὲ τόλμη, καὶ φούντωσε θεόρατο ἀγαπημένο Ὄνειρο μέσα μ'ὅλα μου Κι' ἡ ψυχή μου ἀναγάλλιασε, κι' ὁ κόσμος ὅλος γίνηκεν ὡραῖος, κι' ἡ καρδιά μου ἐλεύθερα ἀνάσανε καὶ πάλι, καὶ στὸ κορμί μου πέρασαν ἀνατριχίλες ἡδονῆς, κι' ἐπλημμύρισεν ἡ ψυχή μου ἀπὸ χαρά.

Κι' εἶπα τότε: «Ζῶ!».. Κι'ἐφώναξα δυνατὰ αὐτὴ τὴ λέξη,καὶ τὰ πνεμόνια μου φούσκωσαν ἀπ. τὸ μεγάλο φύσημα,καὶ τὰ ψηλὰ βουνὰ μοὔφεραν πίσω τὴν ἠχώ,κι'ἔγινα βασιλιᾶς ὅλου τοῦ κόσμου, Κι' ἀπὸ τότε ζῶ...

ΒΙΝΙΚΙΟΣ

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ!

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝ. ΟΠΕΡΕΤΤΑΣ

ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

ΛΑΟΥΤΑΡΗ

Ἀπὸ προηγούμενα 4665

Βινίκιος 16, Β. Κόρθος 10, Δὶς Ψ. Γέλοιο 15, Α. Τσάλης 10. Ε. Καραμπέτσος 5, Α. Παπαηλίας 20, Μ. Κρίσπης 5, Α. Στεφανίτσης 30, Δ. Δαμιαν. 11, Νιφλῆς 25, Ν. Κοροβέσ. 10, Α. Κωνσταντινίδ. 20, Ἑλένη Χατζοπούλ. 12, Ἀλ. Ξακουστῆς 10, Γ. Χανδρῆς 20, Ι. Βασιλάκης 50, Ν. Μάνεσης 5, Λ. Τσέλης 30, Χ. Βλάχος 10, Γ. Η, Φτυαρῆς 10. Π. Καλδῆς 5, Ν. Παπαδόπ. 6 Ἀνώνυμα. 196.

Σύνολον 5197

ΖΑ. ΜΠΡΙΛΑΝΤΗ

Ἀπὸ προηγούμενα 4052

Γ. Μούγερ 25, Α. Λύτων 11, Α. Δάμπασης 5, Ἱππόται θανάτου 50, Κ. Ἰωάννου 10 Ι. Μήλιος 6. Μαίρη Αὔρα 4, Γ. Σακελαρόπουλος 6, Π. Καϋταιτζόγλ. 25, Ἀνώνυμα 38.

Σύνολον 4532

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὀλ. Καντιώτη:	2300
Δὶς Σταματοπούλου:	2456
Εὔα Σάντρη:	2106
Σ. Δάμπη:	1700
Ἐλ. Ἀφεντάκη:	896
Μ. Κολυβᾶ:	933

Η ΕΚΛΟΓΗ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ! ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΕΣΟΥΡΑΝΕΙ!

Ἡ Ξένη Λογοτεχνία

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΤΟΥ ΡΑΪΝΕΡ

ΥΠΟ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΜΠΥΡΩ

Ἡ Μαίρη πλησίασε τὸν Πέτερζε τὸν κύτταξε καλὰ στὰ μάτια καὶ τὸν ρώτησε,

—Γιατί, Πέτερζι, δὲ μὲ ζητᾶς ἀπ' τὸν πατέρα μου; Ὁ Πέτερζι σήκωσε φοβισμένος τὸ κεφάλι του.

—Γιατὶ ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ὁ ἑκατομμυριοῦχος κύριος Γάσπαρ Ράϊνερ, ἐὰν παρουσιασθῶ ἐνώπιόν του καὶ σὲ ζητήσω θὰ μὲ πετάξη ἔξω μὲ τὶς κλωτσιές, τῆς ἀπήντησε εἰρωνικά.

Ἡ Μαίρη ἐκούνησε περίλυπα τὸ ξανθό της κεφάλι καὶ εἶπε.

—Ὅλοι οἱ ἄντρες εἶναι δειλοί. Ἐγὼ ἐὰν ἤμουν στὴ θέσι σου θὰ ἔπερνα τὴν κόρη ποῦ ἀγαποῦσα θὰ τὴν ἔβαινα στὸ πρῶτο ἀμάξι,ποὺ θὰ εὕρισκα μπροστά μου καὶ θὰ ἔφευγα μαζί της μακρυὰ πολὺ μακρυά.

Ὁ Πέτερζι δὲν ἐμπόρεσε νὰ κρατήση τὰ γέλοια.

—Ναί! Ἐμεῖς οἱ ἄντρες εἴμαστε δειλοί, ἀλλὰ ἐσεῖς ἡ γυναῖκες εἶσαστε πεισματάρες.

Ἡ Μαίρη τὸν διέκοψε μὲ μιὰ χειρονομία καὶ τοῦ εἶπε.

—Ἀρκετὰ ἀστειευθήκαμε. Αὔριο θὰ ἔρθης στὸν πατέρα μου καὶ θὰ μὲ ζητήσης· Θὰ τοῦ εἰπῆς ὅτι ἦρθες μὲ τὴ συγκαταθεσίμου. Μὴν εἶσαι δειλό. Ἄλλως τε στὸ κάτω-κάτω, δὲ μπορῶ νὰ τὰ κάνω ὅλα μόνη μου. Ὅσο ὅμως γιὰ τὰ πάρα κάτω, εἶναι δική μου δουλειά. Κατόπιν ἡ Μαίρη σηκώθηκε καὶ ἔφυγε. Ὁ Πέτερζι ἔμεινε μόνος του ἀρκετὴ ὥρα ἐκεῖ κυττάζοντας τὲ ζευγάρια ποῦ χόρευαν. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἔφυγε κι'αὐτὸς καὶ πῆγε σπῆτι του.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ καρδιά του πάλι χτυποῦσε δυνατὰ ὅταν θυμήθηκε τὸ διάλογο τῆς περασμένης βραδυᾶς. Κατάλαβε ὅτι ἦτανε πραγματικὰ δειλός, ὅτι ἡ νεανική του ψυχὴ τρέμει πρὸ τοῦ ἑκατομμυριούχου Ράϊνερ Κατὰ τὸ μεσημέρι ὅμως ξεκίνησε νὰ πάη στὸ μέγαρο τοῦ Ράϊνερ. Τρέμωντας ὁλόκληρος ἀπ' τὸ φόβο του περίμενε ἕως ὅτου νἀναγγελθῆ καί μὲ κίτρινο, σὰν τοῦ νεκροῦ, πρόσωπο μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Ράϊνερ.

—Καλημέρα ἀγαπητὲ κύριε..

Ὁ Πέτερζι κατάλαβε πῶς ὁ Ράϊνερ δὲ θυμότανε τὸ ὄνομα του καὶ γι' αὐτὸ τοῦ εἶπε,

—Εὐγένιος Πέτερζι, κύριε Σύμβουλε.

—Χαίρω πολύ. Καθῆστε. Εἰς τί μπορῶ νὰ σᾶς ὑπηρετήσω;

—Κύριε Σύμβουλε ἔχω μιὰ παράκλησι νὰ σᾶς κάνω. Ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω τὴν Κόρη σας, Μαίρη... Τότε ὁ Ράϊνερ ἔβγαλε τὰ ματογυάλια του καὶ ἐκύτταξε τὸν Πέτερζι μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα.

Τί ζητᾶτε; ἐρώτησε μὲ μεγάλη ἔκπληξι.

Ὁ Πέτερζι ἐπανέλαβε τὴν παράκλησί του. Ὁ Ράϊνερ ἄφριζε ἀπὸ τὴ λύσσα του.

—Ἀλλὰ ποιὸς εἶσθε; τί εἶσθε;

—Μηχανικός. Ἄλλως ἡ δεσποινὶς Μαύρη μοῦ εἶπε:

...Μετὰ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Πέτερζι βρισκόταν στὸ δρόμο. Ὅλα εἶχαν συμβῆ ἔτσι καθὼς τὰ ἐπερίμενε.

Περίλυπος ὁ Πέτερζι γύρισε σπῆτι του. Την ἄλλη μέρα ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπ' τὴ Μαίρη, Ἔγραφε μόνον αὐτό.

«Ἐφάνης γενναῖος. Ὑπομονή».

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ὁ Πέτερζι ἔλαβε κι' ἄλλο γράμμα ἀπ' τὴ Μαίρη. Ἔγραφε μόνον τὴ λέξι «Ὑπομονή». Ἐπέρασαν ἄλλες ὀχτὼ μέρες καὶ ὁ Πέτερζι ἔλαβε τὴν ἑξῆς πρόσκλησι:

—«Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ράϊνερ σᾶς προσκαλοῦν ὅπως τὴν προσεχῆ Τετάρτη παρευρεθῆτε εἰς τὸ Σουπὲ τῆς οἰκογενείας Ράϊνερ. Ἐκτὸς τούτου ἡ δεσποινὶς Ράϊνερ σᾶς παρακαλεῖ ὅπως τοῦ λοιποῦ σᾶς θεωρῶ ὡς μνηστῆρα της.»

Τὴν Τετάρτη τὸ μεσημέρι ὁ Πέτερζι ἐπεσκέφθη τὴν οἰκογένεια Ράϊνερ.

Ἡ Μαίρη μόλις τὸν εἶδε τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

—Λοιπόν,δὲν ἔγινε ἔτσι καθὼς εἶπα ἐγώ;

—Ναί, ἀγαπημένη μου.

Στὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ ὁ Πέτερζι ξαναπῆγε. Μόλις μπῆκε μέσα εὑρέθη μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη παρέα. Ἡ Μαίρη ἔτρεξε νὰ τὸν συναντήση.

—Πρέπει νὰ ξέρης, τοῦ εἶπε, ὅτι κάθε Τετάρτη βράδυ μαζευόμαστε ὅλοι οἱ συγγενεῖς στὸ σουπέ. Εἶναι μιὰ παληὰ συνήθεια τοῦ πατέρα μου. Καὶ ἡ πρόσκλησί σου στὸ σημερινὸ Σουπὲ σημαίνει ὅτι συγκαταλέγεσαι καὶ σύ, ἀπὸ τώρα, μεταξὺ τῶν συγγενῶν μας.. Κατόπιν ἡ Μαίρη παρουσίασε τὸν Πέτερζι σὲ ὅλους τοὺς συγγενεῖς. Ὁ Πέτερζι κατάλαβε, ὅτι ἀνῆκε πειὰ μεταξὺ αὐτῶν. Ἐπατοῦσε σ' ἕναν παχὺ τάπητα κι' ἀπ' ὅλη τὴ μεγαλοπρέπεια τῆς κατοικίας ἐκείνης, ἐζαλίσθη. Τί ὡραία ποῦ εἶναι τὰ πλούτη...Μὲ θερμὴ ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη ζητοῦσε νὰ διακρίνη τὸ ξανθὸ κεφάλι τῆς Μαίρης. Ἐνόμιζε πὼς ἔπρεπε νὰ φιλήση τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός της.

Κατόπιν ἄρχισε τὸ μεγαλοπρεπὲς δεῖπνον. Ὁ Πέτερζι κάθησε κοντὰ στὴ Μαίρη. Ἀπὸ μιὰ πόρτα ἐμπήκανε δυὸ ὑπηρέτες κρατώντας ἀπὸ μιὰ πιατέλλα καθένας. Ἕνας ἄλλος ὑπηρέτης ἄνοιξε μιὰ ἄλλη πόρτα ἐμπῆκε μέσα στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ κατόπιν ξαναβγῆκε κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του ἕναν ἄρρωστο. Ὁ Πέτερζι κυτοῦσε φοβισμένος Ὁ ὑπερέτης ἐτοποθέτησε προσεχτικὰ τὸν ἄρρωστο στὴ τελευταία καρέκλα. Ὁ ὑπηρέτης ἐκαθώτανε ὄρθιος πίσ' ἀπ' τὸν ἄρρωστο. Ὁ Πέτερζι εἶχε κιτρινίσει...

Ποιὸς νὰ εἶναι αὐτός; τὸ πρόσωπό του ἦτανε γεμᾶτο γένεια. Τὰ χαρακτηριστικά του ὅμως ἦτανε γνωστὰ στὸν Πέτερζι. Κάποιου ἔμοιαζαν. Ἀλλὰ ποιανοῦ;

Ἡ Μαίρη ἐκύτταξε τὸν Πέτερζι ποῦ ἦτανε φοβισμένος, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε.

—Εἶνε ὁ Κόλμαν... ὁ ἀδελφός μου.., εἶναι βαρειὰ ἄρρωστος ἀλλὰ ὁ πατέρας μου θέλει νὰ τρώῃ... μαζί μας. κι' αὐτός..

Ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ Πέτερζι ἔτρεχε κρύος ἱδρώτας.

Κάποτε εἶχε ἀκούσει γιὰ ἕναν γυιὸ τοῦ Ράϊνερ, ποῦ ἦτανε βαρειὰ ἄρρωστος, ἀλλὰ ἐμπρὸς στοὺς τόσους θριάμβους του τὸ εἶχε ξεχάσει. Αὐτὸς ἦτανε λοιπόν;

Τώρα ἤξερε πειὰ μὲ ποιανοῦ ἔμοιαζαν τὰ χαρακτηριστικά. Ἄρχισε νὰ τρέμη καὶ δὲν ἐκύτταζε πειὰ τὴν Μαίρη.. Στὸ πρόσωπο τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ διέκρινε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀγάπης του. Αὐτὸ τὸ προσωπάκι της, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, εἶχε τὴν ἴδια κατασκευὴ μὲ ἐκεῖνο το ἀπαίσιο πρόσωπο!

Ὁ ὑπηρέτης προσεχτικὰ ἐτάϊζε τὸν ἄρρωστο, τὸ στομάχι τοῦ Πέτερζι ἄρχιζε νὰ στενοχωρῆτε καὶ ὁ ἱδρώτας ἔσταζε στὸ πρόσωπό του σὰν μαργαριτάρια...

Μέσα στὴν ψυχή του ἐβασίλευε ἡ ἀπέχθεια. Ἡ ὑγεία του διεμαρτύρετο μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν εἰκόνα τῆς σωματικῆς καὶ τῆς ψυχικῆς ἐλεεινότητος, ποῦ τοῦ κατέστρεφε καὶ τοῦ ἔδιωχνε κάθε ἄλλο αἴσθημα.

Τὸ σουπὲ ἐξακολουθοῦσε. Ὁ ἄρρωστος τώρα τοῦ φαινώτανε φοβερώτερος. Ὅταν ἐτελείωσε τὸ δεῖπνο ὁ Πέτερζι εἶχε δυνατὸ πυρετό. Πολὺ ἀργὰ ἔφυγε σπῆτι του. Τὴν ἄλλη μέρα ἔγραψε στὴν Μαίρη ὅτι μπὸροῦσε νὰ τὸν ξεχάση καὶ οὔτε ξαναπάτησε στὸ ἀρρωστιάρικο μέγαρο τοῦ Ράϊνερ. (Ἀπτὸ γερμανικό). **Βάγγος Κόρθος**

Οἱ ξένοι ποιηταί

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Φυσάει στὸ δάσος ἄνεμος κι' ἡ πλᾶσις σκο-
[τεινιάζει·
ἡ ὤμορφη κόρη κάθεται, στὴν ἀκροποταμιὰ
Κυλοῦν,ἀφρίζουν τὰ νερὰ κ'ἐκείνη ἀναστενάζει
καὶ χύνει μαῦρα δάκρυα στὴ σκοτεινὴ νυχτιά.
«Μαράθηκε ἡ καρδοῦλα μου κ' εἶν' ἐρημιὰ
[γιὰ μένα
ὅλος ὁ κόσμος. τίποτα δὲν θέλω πειὰ νὰ ἰδῶ.
Θεέ μου! πάρε με ἀπ' τὴ γῆ, λυπήσου μιὰ
[παρθένα
Εἶδα τὴ γλύκα τῆς ζωῆς, ἀγάπησα κ' ἐγώ.
Τοῦ κάκου λειώνω ἀπ' τὸν καϋμό...ὅσοι εἶναι
[πεθαμένοι
δὲν βγαίνουν ἀπ' τὸν τάφο τους. Μὰ τί νὰ
(κάνω, τί,
γιὰ ναὕρω μιὰ παρηγοριὰ 'στὸν πόνο μου
(ἡ καϋμένη;
Ἄχ πές μου· εἶναι πολὺ γλυκὸ ὅτι ὁ θεὸς
[μᾶς πῆ.»
—«Τὰ δάκρυά σου ἂς τρέχουνε στὸ μαῦ-
(ρο πόνο μείνε
Ἡ πειὸ καλλίτερη κ'ἡ πειὸ γλυκειὰ παρηγοριὰ
γιὰ μιὰ παρθένα ποῦ ἔχασε τὸ λατρευτό της
[εἶνε
Νὰ κλαίη καὶ νἄχη ἀπὸ ἔρωτα γεμάτη τὴν
(καρδιά.

Μεταφραστὴς Π. Ρίτσης. **Φ. ΣΙΛΛΕΡ**

Οἱ Στίχοι τῶν «Νέων»

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

(Ἀπτὴν ἀνέκδοτη Συλλογή μου «Μαραμένα Λουλούδια»)

Πάντα στὴ νύχτα λάμπουνε τ' ἀστέρια τ'
(ἀσημένια
μὰ σὰν προβάλει ὁλόφωτη τοῦ φεγγαριοῦ ἡ
(μορφὴ
γίνουντ' ὠχρὰ καὶ τρέμουνε, κι' ἡ ἄβυσσο ἡ
(σταχτένια
γίνεται πέλαο ἀχνόχρωμο ποῦ λούζεται ὅλη
(ἡ γῆ

***

Εἶδα ὠμορφιὲς νεραϊδικιές, κ' εἶδα κορμιὰ
(μὲ χάρι
εἶδα ματιὲς φλογότρελλες στοῦ κόσμου τῆς
(γωνιὲς
Εἶδα ὅλα τ' ἄστρια τ' οὐρανοῦ... Μὰ σύ 'σαι
(τὸ φεγγάρι
ὅπου ἡ μορφή του βγαίνοντας σκορπάει πα-
(ρηγοριές

***

Μέσα στὴ νύχτα ποῦ ἡ ψυχή μου αἰώνια
(κοιμᾶται
ἔβγα καὶ φώτα,ὁλόγλυκεια παρθένα ὀνειρευτὴ
κι' ὅλα τῆς γῆς τὰ ψεύτικα τὰ κάλλη, ποῦ
(πλανᾶται
θὰ γκρεμιστοῦν στὴν ἀσκημιὰ νὰ λάμψης
(μόνο σύ.

***

Πάλι ξεκινὰ στὴ δύση σου, στὸν ὕπνο ποῦ θὰ
(γύρης
θὲ νὰ βρεθῶ σ' ἀπόσκοτα, καὶ πάλιν θὰ
(πονῶ,
Βίστα.., Ζητῶ τὴ λάμψι σου, γιὰ πάντα νὰ
(μὲ σύρης
στὴ δύση ἐκεῖ π' ἀνατολὴ τῆς μέθης σου νὰ
[βρῶ.

***

Πρόβαλ' ἀχνὴ φεγγότρεμη καὶ σκόρπισε τὸ
[φῶς σου
ὢ θεϊκιὰ κι' ἀνέγγιχτη μεθύστρα καλλονὴ
μόνο σὲ σένα γνώρισα, στὴ γλύκα τῶν μα-
[τιῶν σου
ὅλο τὸ κόσμο τ' ἄπειρο κρυφὰ νὰ κατοικῆ.

Ζάκυθο 1931 *Νιόνιος Ι. Τσακασιᾶνος*

Κάλλι' ἄχω σήμερα τ' αὐγὸ παρὰ ταχειὰ τὴν ὄρ' θα. (Κρητικὸ γνωμικό).

MARIE CORELLI

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τοῦ ΜΕΝΤΟΡΟΣ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Βεβαιότατα, ἀπήντησε, γελῶν. Διατί ; ἀμφιβάλλετε ;

—Ὄχι, ἀλλὰ ἐνόμιζα—ὑπέθετα ὅτι...

—Φίλτατέ μου Μαρκήσιε, διέκοψα, ἐννοῶ πληρέστατα τί θέλετε νὰ εἰπῆτε. Ἡμεῖς ὅμως εἴμεθα ἄνθρωποι τοῦ κόσμου καὶ δὲν πρέπει νὰ δίδωμεν προσοχὴν εἰς τὰς ἀνοήτους ἐρωτικὰς περιπετείας μιᾶς γυναικὸς πρὸ τοῦ γάμου της ἐφ' ὅσον δὲν σὲ ἀπατήσῃ κατόπιν. Αἱ ἐπιστολαί τὰς ὁποίας μοῦ ἐστείλατε δὲν ἔχουν μεγάλην σπουδαιότητα. Εἶμαι βεβαιος ὅτι ὑπανδρευόμενος μὲ τὴν Κόμησσαν Ρομάνι θὰ γίνω ὁ σύζυγος τῆς πλέον ἐναρέτου καὶ τιμιωτέρας γυναικὸς ἐν Εὐρώπῃ !

Ὁ ντ' Ἀβανκούρ μὲ πάρετήρησε μὲ ἔκπληξιν, ἐμειδίασεν ὅμως χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, εἰς τὴν παρατήρησίν μου.

—Τότε σᾶς εὔχομαι ἐξ ὅλης καρδίας πᾶσαν εὐτυχίαν, ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸν ἑαυτόν μου—ζήτω ἡ ἐλευθερία.

Αἱ προετοιμασίαι τοῦ γάμου ἐξηκολούθουν μετὰ πυρετώδους ταχύτητος. Ἡ Νίνα ἀπέβαλε τὰ μαῦρα φορέματα τῆς χηρείας της διήρχετο ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν ἡμέραν της εἰς τὰ διάφορα κατασήματα τῶν γυναικείων εἰδῶν καὶ εἰς τὰς καλλιτέρας ραπτρίας τῆς Νεαπόλεως εἰς τὰς ὁποίας εἶχε παραγγείλῃ τὰς τουαλέττας της. Ἡ τελευτὴ τοῦ γάμου θὰ ἐλαμβανε χώραν τὴν Καθαρὰν Τρίτην εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἰανουαρίου καὶ ἐπὶ παρουσίας στενοτάτων κύκλων.

Ὁ καιρὸς ἐπλησίαζε ὅταν μίαν πρωΐαν ἐνῷ μετέβαινα ὡς συνήθως εἰς τὴν Βίλλαν ἀντελήφθην εἰς μίαν ἄκρην τοῦ κήπου ἕνα μεγάλο μαῦρο ἀκίνητον σῶμα. Ἐπλησίασα νὰ ἐδῶ τί ἦτο. Ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ ἡ θλῖψη μου ἀλλὰ καὶ ἡ ὀργή μου συγχρόνως ὅταν εἶδα ὅτι τὸ σῶμα αὐτὸ ἦτο τοῦ ἀγαπημένου μου Βάϊτις. Ὁ δυστυχὴς ἦτο ἐντελῶς νεκρός. Κατηγανακτημένος ἐκάλεσα ἕνα κηπουρόν.

—Ποῖος τὸ ἔκαμε αὐτό ; ἠρώτησα ὀργίλως.

Ὁ κηπουρὸς ἔρριψε ἕνα βλέμμα οἴκτου εἰς τὸ ἄψυχον ζῶον καὶ ἀπήντησε χαμηλοφώνως.

—Ἦτο διαταγὴ τῆς κυρίας Κομήσσης. Ὁ σκύλος τὴν ἐδάγκασε χθὲς καὶ τὸν ἐθανάτωσαμεν σήμερα τὸ πρωΐ.

Ἔσκυψα νὰ θωπεύσω τὸ ψυχρὸν σῶμα τοῦ ἀφοσιωμένου ζώου ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπληρώθησαν δακρύων.

—Διηγήσου μου πῶς ἔγινε, ἠρώτησα. Ἐδάγκασε ἄσχημα τὴν κυρίαν Κόμησσαν;

Ὁ κηπουρὸς ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀνεστέναξε.

—Ὄχι, ἀπήντησε. Ἔσχισε μὲ τὰ δόντια του τὴν δαντέλλαν τοῦ φορέματός της καὶ αἱμάτωσε λίγο τὸ χέρι της. Τίποτε σπουδαῖον,ἀλλὰ αὐτὸ ἔφθασε διὰ νὰ τιμωρηθῇ. Ποτέ του πλέον δὲν θὰ δαγκάσῃ κανένα—ὁ καϋμένος ὁ Βάϊβις.

Ἔδωσα εἰς τὸν κηπουρὸν πέντε φλάγκα.

—Ἀγαποῦσα τὸν σκύλον αὐτόν, εἶπα· ἦτο πιστὸν ζῶον. Θάψετον κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο κυπαρίσσι καὶ κράτησε αὐτὰ τὰ ὀλίγα χρήματα διὰ τὸν κόπον σου.

Ἔσκυψα διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ θωπεύσω τὴν ὡραίαν κεφαλὴν τοῦ ἀτυχοῦς μου φίλου

—ἴσως τοῦ πιστοτέρου φίλου τὸν ὁποῖον εἶχα εἰς τὸν κόσμον—καὶ προυχώρησα μὲ ταχὺ βῆμα πρὸς τὴν Βίλλαν ἀπὸ τὴν θύραν τῆς ὁποίας ἐξήρχετο καὶ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Νίνα.

—Ὥστε ὁ Βαΐβις ἐθανατώθη; ἠρώτησα ἀποτόμως χωρὶς νὰ τὴν καλημερίσω.

—Ὢ ναί ἀπήντησε. Ἦτο πραγματικῶς πολὺ λυπηρὸν ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Χθὲς ἐνῷ ἐπερνοῦσα πλησίον του ἐπήδησεν αἴφνης ἀπάνω μου χωρὶς μαμμίαν αἰτίαν. Νά, κύτταξε· καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ χέρι της ἐπὶ τοῦ ὁποίου μόλις διεκρίνοντο τρία μικρὰ σημάδια. Ἤμουν βεβαία, ἐξηκολούθησεν, ὅτι θὰ ἀνησυχοῦσες πολὺ ἐφ' ὅσον ἐγνώριζες ὅτι εἶχα στὸ σπίτι μου ἕνα ἐπικίνδυνον σκύλον καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀπεφάσισα νὰ τὸν ξεφορτωθῶ. Ἐκτὸς τούτου ὁ Βαΐβις ἀνῆκε εἰς τὸν μακαρίτην σύζυγόν μου καὶ...

—Ἔννοῶ, ἐννοῶ, διέκοψα ἀποτόμως.

Ἐνδομύχως ἐσκεπτόμην πόσων περισσότερον ἀνεκτίμητος ἦτο ἡ ζωὴ τοῦ δυστυχισμένου μου σκύλου ἀπὸ τὴν ἰδικήν της. Γενναῖε Βάϊβις—καλέ μου Βαΐβιν. Δὲν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκον του—προσεπάθησε νὰ κατεξεσχίσῃ μὲ τὰ δόντια του τὸ ἁπαλὸ λευκὸ δέρμα τῆς ἀπίστου συζύγου τοῦ Κυρίου του. Καὶ ἔπεσε μαχόμενος.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο. Δύο ἢ τρεῖς φορὰς ἐπισκέφθην τὸ νεκροταφεῖον διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ὅλα εἰς τὸ μαυσωλεῖον ἦσαν ἐν τάξει. Ἡ μυστικὴ δίοδος τὴν ὁποίαν εἶχον ἀνοίξῃ οἱ λησταὶ εἶχε σκεπασθῇ καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ τοὺς θάμνους οὕτως ὥστε κανεὶς ὅσον πλησίον καὶ ἂν μετέβαινε δὲν θὰ ἠδύνατο ποτὲ νὰ ὑποπτευθῇ τὴν ὕπαρξίν της. Τελευταίως εἶχα γίνῃ κάτοχος καὶ τῆς κλειδὸς τοῦ μαυσωλείου τὴν ὁποίαν κατὰ τύχην εὗρον εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ συρτάρια τῆς βιβλιοθήκης εἰς τὴν Βίλλαν.

Τὴν ἐφύλαξα μετὰ προσοχῆς διότι ἐγνώριζα ὅτι θὰ μοῦ ἐχρησίμευε λίαν προσεχῶς.

Δὲν ὑπελείποντο πλέον ἢ ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τὴν Καθαρὰν Τρίτην ὅταν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πολυδαιδάλους ὁδοὺς τῆς λαϊκῆς συνοικίας τῆς Νεαπόλεως...

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΚΟΜΗΣ ΚΩΣΤΙΑ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΣΕΡΜΠΟΥΛΙΕ
ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΥΠΟ Κ. Δ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖον προκαλῶ στὸ ἀθῶο θῦμα τὴν ἀηδία καὶ τὴν περιφρόνησι...Γιατὶ νὰ μὴν εἰμπορεῖ ὁ Στέφαν νὰ διαβάσῃ στὴν καρδιά μου;.. Καὶ τί θὰ ἐδιάβαζε μόλα ταῦτα; Ἕναν ἀδύνατο οἰκτιρμὸ ποῦ θὰ ἐπαναστάτει τὴν ὑπερηφάνειά του. Δὲν εἰμπορῶ τίποτε νὰ κάμω γιὰ κεῖνον. Δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα νὰ τοῦ λιγοστέψω τὶς λύπες καὶ νὰ τοῦ σταλάξω ἕνα ψυχικὸ γιατρικὸ στὶς πληγές του... Ἐμπρὸς Ζιλμπέρ... τὸ νοῦ σου γιὰ τὸ Βυζάντιο. Ζιλμπέρ,νὰ θυμᾶσαι καλὰ τὶς συμφωνίες σου. Ὁ Κύριος τοῦ μεγάρου αὐτοῦ σοῦ πῆρε τὴν ὑσπόχεση νὰ μὴν ἀνακατώνεσαι διόλου στὰς ὑποθέσεις του. Μετάφραζε τὰ Ἑλληνικὰ φίλε μου, καὶ τὶς ἐλεύθερες ὧρές σου διασκέδαζε μὲ τ' ἀνδρείκελλά σου...Ἀλλὰ θὰ ἰσχυρισθῇς· βλέπων συνεχῶς νὰ πάσχῃ τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ παιδί, θὰ μὲ πιάσῃ μιὰ βαθειὰ μελαγχολία.—Ἐ καλά, τότε λοιπόν, ἂν ὁ ἄχρηστος οἰκτιρμός σου σὲ πιέζει διαρκῶς, τότε περίμενε ἀκόμη δέκα μῆνες καὶ θὰ ξαναπάρῃ· τὴν ἐλευθερία σου, παραιτούμενος ἀπ' τὴ θέση αὐτή, καὶ μὲ τρεῖς χιλιάδες «σκοῦδα» στὴν τσέπη σου, θὰ μπορέσῃς νά ἐπιχειρήσῃς πρὶν γυρίσῃς στὸ Παρίσι, τὰ ταξεῖδι στὴν Ἰταλία, ποῦ ἀποτελεῖ τὸ ὡραιότερό σου ὄνειρο καὶ τὸν πειὸ μυστικό σου πόθο... Εὐτυχισμένε νέε, ὁπλίζων τό χέρι σου μὲ τὴ μαγγοῦρα τοῦ περιηγητοῦ, θὰ ξετινάξῃς ἀπ' τὰ πόδια σου τὴ σκόνη τοῦ Γκέϊρφελς καὶ θὰ πᾶς νὰ ξεχάσῃς ἐμπρὸς στὰ μπαλκόνια τῶν Βενετσιάνικων παλατιῶν, τὰ σκοτεινὰ μυστήρια ἑνὸς παληωμένου γοτθικοῦ πύργου ποῦ ἐκατοικοῦσε μέσα του ἡ κακία καὶ τὸ μῖσος!..

VIII

Καθὼς ὁ Ζιλπέρ ἔγραφε τὶς τελευταῖες αὐτὲς γραμμές, τὸ κουδοῦνι τοῦ γεύματος ἐσήμανε.

Κατέβηκε τότε γρήγορα στὴ μεγάλη τραπεζαρία καὶ τοὺς βρῆκε ὅλους στὸ τραπέζι.

—«Πέστε μου σᾶς παρακαλῶ,— τοῦ εἶπε εὔθυμα ὁ κόμης Κώστια—πῶς τὸν βρίσκετε τὸν νέο μας συνδαιτημόνα;..»Ὁ Ζιλπὲρ ἐπρόσεξε τότε τὴν παρουσία ἑνὸς πέμπτου ὁμοτραπέζου, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπο δὲν τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστο. Αὐτὸς ὁ καινούργιος μουσαφίρης, ἐκάθητο στὰ δεξιὰ τοῦ πάτερ Ἀλέξη, ὁ ὁποῖος ἔδειχνε πολὺ ὀλίγη εὐχαρίστηση γειὰ τὸν γειτονά του. Καὶ δὲν ἦταν ἄλλος αὐτὸς ὁ γείτων ἀπὸ τὸν Σόλωνα, τὸν εὐνοούμενο τοῦ κυρίου του, ἕνα εἶδος πιθήκου ποῦ τὸν ὀνομάζουν κοινῶς : μαυροφορεμένον καὶ ὁ ὁποῖος ἔχει κατάμαυρο τρίχωμα στὸ σῶμα καὶ σκοῦρα κοκκινωπά, τὸ πρόσωπο, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια

—«Δὲν θὰ ἐγκρίνετε βέβαια τὴν ἰδέα μου νὰ φέρω στὸ τραπέζι μας, εἶπε ὁ κ. Λεμινόφ, τὸν Σόλωνα γιὰ νὰ γευματίσῃ μαζύ μας. Ἀλλὰ τὸ ταλαίπωρο ζῶον, τώρα καὶ κάμποσες μέρες τὸ ἔπιασε μιὰ ὑποκοντρία καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ἔκαμα αὐτὴ τὴν χάρη, νὰ τὸν διασκεδάσω λιγάκι. Ἐλπίζω ὅτι θὰ συντελέσῃ αὐτὸ ὥστε νὰ ἀλλάξῃ ἔκφραση τὸ ρυτιδωμένό του μέτωπο. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὶς χρεμασμένες ἀπὸ θυμὸ μορφές. Ἡ ὑποκοντρία εἶνε ἴδιον ἰῶν κουτῶν ποὺ δὲν ἔχουν πηγὲς ἰδεῶν στὸ πνεῦμα τους!»

Ἐπρόφερε τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις στρεφόμενος κατὰ τὸ ἥμισυ πρὸς τὸν Στέφαν. Τὸ πρόσωπο τοῦ νεανίου ἦταν πειὸ ἀπελπιστικὸ ἀπὸ πάντα· τὰ μάτια του ἦσαν κόκκινα καὶ βουρκωμένα. Ἡ ἀγανάκτησις ποῦ τοῦφεραν τὰ λόγια τοῦ πατρός του, τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ λιγο, καὶ ἄρχισε νὰ τρώῃ μὲ ὄρεξη τὸ φαγητό του ποῦ δὲν τὸ εἶχε ἀκόμη ἀγγίξει· ἀλλὰ αἰσθανόμενος τὰ μάτια τοῦ Ζιλμπὲρ νὰ τὸν κυττοῦν ἐπίμονα, ἔσήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ ἔρριξε μιὰ κεραυνοβόλο ματιά. Ὁ Ζιλμπὲρ ὑπέθεσε τότε ὅτι μὲ ἐκεῖνο τὸ βλέμμα τὸν ρωτοῦσε τάχα τί ἔκαμε τὸ ὡραῖο του ραῦφαλλο. Καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴν κοκκινίσῃ τόσο εἶνε ἀλήθεια πῶς δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε κανεὶς ἀθῶος γιὰ νὰ ἔχῃ καλὴ συνείδηση.

—Εἰλικρινῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ Κόμης δὲν βρίσκεται κάποιαν ὁμοιότητα μεταξὺ τῶν δύο προσόπων ποῦ στολίζουν τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τροπεζιοῦ μας!

—Δὲν βρίσκω καμμιὰν ὁμοιότητα=ἀπήντησε ψυχρὰ ὁ Ζιλμπὲρ.

="Ε! Θεέ μου! δὲν θέλω δὰ νά πῶ μ' αὐτὸ πῶς εἶνε κι' ἀπαράλλαχτοι... παραδέχομαι ὅτι ὁ πάτερ Ἀλέξης ξέρει νὰ μεταχειρίζεται καλλίτερα τὰ δάχτυλά του, καὶ ἐπίσης, ἔχει μερικὰ γραμμάρια περισσότερου φωσφόρου στὸ κρανίο του..γιατί θὰ ξέρετε βέβαια τὴ γνώμη τῶν σοφῶν τῆς ἐποχῆς μας οἱ ὁποῖοι ἀνεγνώρισαν, ἀναλαμβάνοντες καὶ τὴν εὐθύνη ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα σπίρτο φωσφόρου...

—«Κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιο σοφοὶ εἶνε ποῦ ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἰδιοφυΐα εἶνε ἁπλούστατα μιὰ νευρικότης, πολὺ σοφοὶ μὰ τὴν ἀλήθεια!...Ἐγὼ δὲν τοὺς λογαριάζω αὐτοὺς γι' ἀνθρώπους!..

—«Βλέπω πῶς κακολογεῖτε πολὺ ἄσχημα τὰς ἐπιστήμας! ἀλλὰ λάβετε τὸν κόπο νὰ μοῦ ἀπαντήσετε μὲ εἰλικρίνεια στὴν ἑξῆς ἐρώτησι: Δὲν βρίσκετε ὅτι μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν προσωπικοτήτων μὲ τὰ μαῦρα ροῦχα καὶ τὰ κοκκινωπὰ πρόσωπα, ὑπάρχει μία ὡρισμένη ἀναλογία;

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΙΝΟΥΡΓΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

(Ἡ συνέχεια τῆς Νεοελλην. Συλλογῆς τῶν «Πανελληνίων». Κάθε ἔργο πρὸς κρίσιν, συνοδεύεται μὲ 2 δρ.)

—22—

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Σιμὰ κι' οἱ δυὸ στ' ὀλόφωτο τραπέζι μας
[τὰ βράδυα
μὲ λόγια ἐγὼ σ' ἐτρέλλαινα καὶ σὺ μὲ
[μιὰ ματιὰ
Μ' ἀλύπητα μ' ἐπλάνεσε μιὰ μέρα ἡ ξε-
[νητιὰ
κι' ἔμεινες τώρα μοναχὴ κ' ἔμεινα ἡ θέσι
[μου ἄδεια.

* * *

Καὶ πειὰ ἀπὸ σένα μακρυὰ καὶ πνίγοντας
[τὸ κλάμμα
κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῆς λάμπας μου σκυμ-
[μένος τὸ χλωμὸ
τῆς ὥρες τὴς ἀτέλιωτες μετρῶ μὲ τὸν
[παλμό.
καὶ ξαγρυπνῶ στὸ κάθε μου ὅπου σοῦ
[στείλω γράμμα

* * *

Θὰ τὸ διαβάζῃς ξάγρυπνη καὶ σὺ τώρα τὰ
[βράδυα
σκεπασμένη μὲ τὰ κλώσματα στῆς λάμπας
[σου τὸ φῶς
νὰ πάρῃ γλύκα καὶ δροσιὰ ὁ πόνος ὁ
[κρυφός
τώρα ποῦ μένεις μοναχὴ κι'ἔμεινε ἡ θέσι
[μου ἄδεια

Βαϊνδήριον *Ἀντ. Γ Πετρακίδης*

—23—

ΜΑΓΙΣΣΑ ΝΥΧΤΑ

Μάγισσα νύχτα κι' ἀργαλίτρα
Σπᾶσε τὸ λεφαντένιο σ' ἀργολειὸ
Σκῖσε τὸ ἱφάδι σπᾶσε καὶ τὰ χτένια
Γιατὶ χαλᾶς τὰ δάχτυλα σου τὰ κρινένια

Καὶ σῦρε νύχτα ἀργαλίστρα,
ἂς εἶναι τὸ φουστάνι σου πάλπό,
ὁμορφὴ σὺ μὲ ταῦργυρὸ φεγγάρι
Πανώρηο γιὰ νὰ κάνετε ζευγάρι.

Κι' αὐτὸς στὰ Φωτεινὰ παλάτεια
τὼραῖο σου παρθενικὸ κορμὶ
Μᾶσπρα μετοξωτὰ θὰ σοῦ στολίσῃ
Ποῦ μάζωξε, σάνατολὴ καὶ δῦσι.

Τόλογλυκά σου μαῦρα μάτια
Κουραζεις ἄδικα στὸν ἀργολειό.
Τὸ πέπλο τῶμορφο ποῦ πλέκεις, θὰ τὸ
[σχίσῃ
ὁ Ἥλιος,τὸ πρωΐτὸ φῶς του σὰν σκορπίσῃ.

Κόρινθος *Γιῶργος Νώτης*

—24—

ΕΣΕΝΑ ΕΧΕΙ ΘΕΟ

Τώρα ποῦ τόσο μ' ἀγαπᾶς
καὶ τόσο Σὲ λατρεύω
τώρα ἀκόμη πειὸ πολὺ
πονῶ καὶ Σὲ ζηλεύω.
Ὅλος ὁ Κόσμος ποῦ περνᾶ
μπροστὰ ἀπ' τὴ ματιά σου
μοῦ κλέβει ἀπ' τὴν ἀγάπη Σου
κ' ἀπὸ τὴν ὥμορφιά Σου
ἐκεῖνο ποῦ μονάχα ἐγὼ
θέλω νὰ τὸ θαυμάζω
μονάχα ἐγὼ νὰ τ' ἀγαπῶ
μόνος νὰ τὸ κυττάζω!
Γιατί, ἀκόμη οὔτε ὁ Θεός
μέστὴ καρδιά μοῦ δὲν χωράει
ἀφοῦ Ἔσένα ἔχει Θεὸ
καὶ Σένα μόνο προσκυνάει.

Ι. *Σ. Φαρ.*

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

Θησαυροὶ Χαμένοι

Ἀπέραντες, καὶ πάμπλουτες περιφέρειες τῆς γῆς εἶναι νεκρὲς ἀκόμα!.. Θησαυροὶ ἄπειροι κι' ἀνεκτίμητοι, κλείνονται ναρκωμένοι μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ Πλανήτη, πάνω στὸν ὁποῖο ζοῦμε.

Στὴ Ρωδεζία ἀνέσκαψαν τελευταίως τὶς πλατειὲς κι' ἀτέρμονες ἐκτάσεις τοῦ Ζίμπαμβε, τὸ λατρευτὸ αὐτὸ βασίλειο τοῦ Σολόμωντος, ὅπου ὑπολογίζεται πῶς θὰ ἦταν ἡ φανταχτικὴ ναρκωμένη πόλη τοῦ Ὄφφιρ!..

Στὰ βορεινὰ τοῦ Ζάμπεζη, στὸ ἀχανὲς κοίλωμα μιᾶς πεδιάδας, εἶναι θαμμένο ἕνα ἄλλο πλούσιο βασίλειο.., ποῦ ἀκόμα δὲν ἐξεθάφτηκε... Καὶ πρὸς τὸ νότιο τοπεῖο τῆς Νιγέριας, ἔγειναν τελευταίως ἀνασκαφὲς καὶ ἀνευρέθηκαν καλλιτεχνήματα, παρόμοια στὰ παληὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης!..

Κ. Φλαμαριών

ΤΟΜΑΡΙΚΟ ΜΑΣ ΕΡΩΤΗΜΑ

ΣΕ ΠΟΙΑ ΕΠΟΧΗ ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΕΖΟΥΣΑΤΕ ;

(Κάθε ἀπάντησις συνοδεύεται μὲ 1 δρ.)

Γοργὰ κυλάει στὸ ἄπειρο, τ' ὁλόχλωμο
[φεγγάρι
παντοῦ σκορπῶντας ἄφθονο, τὸ φῶς του
[ταῦργυρὸ
θειαφένιο χρῶμα ἀνάγκασε, τὰπόβραδο
[νὰ πάρῃ
π'ἔτσ'ἀναδίνει ὁλούθενε, βαθὺ μυστικισμό..
Στὸ φυσημὸ ἀνάμεσα, τοῦ μπάτη τοῦ
[χαδιάρη
ἔχω δοθῆ σαπόκοσμο, καὶ σ' ἄψυλο ρέμ-
[βασμὸ
ὅταν τὸ μάγο ἄγγιγμα, τοῦ μπροστοπερ-
[πατόρη
μὲ ὁδηγάει ἀκέραιο, στὸν κόσμο τὸν
[παληὸ
Κι' εἶδα μπροστὰ στὰ μάτια μου, ἀκέρια
[νὰ προβάλλῃ
ἡ Ἐλευσίνα ἡ ἄλλοτε ἡ κοσμοξακουστὴ
καὶ ὁ ναὸς τῆς Δήμητρας, μὲ τὰ περίσια
[κάλλη
Καὶ σ' ἕνα βράχο κεῖ κοντά, τὴν καρδιο-
[κλόφτα Φρύνη
νὰ γέρνῃ ὁλοῦθε τ' ὥριο της κι' ἀφρό-
[πλαστο κορμὶ
κι' ἀπὸ ἕνα σάλτο, στὰ νερά, τὰ γαλανὰ
[νὰ δίνῃ...
Ἐλευσίνα, *Ὀρέστης Δάσκος*

Στὴν ἐποχὴ ποῦ τόσους μᾶς ἀφῆκε μύθους
Μάγε! πόσο θὰ ἤθελα νὰ ζοῦσα!
τὴν δύναμη ποῦ ὁ Δίας τὴν κατεῖχε
νὰ τὴν κατεῖχα ἐγὼ θὰ ἐπιθυμοῦσα.
Στ' ἀντριωμένα τῆς Ἑλλάδος παλληκάρια
εὐθὺς ἄλλη μορφὴ νὰ δώσω
καὶ σ' ἄγρια, λαίμαργη Χαρύβδιν
γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὰ μεταμορφώσω.
Καὶ νὰ τὰ κάμω ὥστε,
ρουφόντας τὰ θολὰ νερὰ τοῦ πόντου
ἀνάμεσα στὰ τουρκικὰ ἀσκέρα νὰ τὰ
[ρίξουν
—Κι' ὅπως τοὺς ἄμοιρους συντρόφους
[τ' Ὀδυσσέα—
στ'ὁρμητικό τους διάβα νὰ τὰ καταπνύξουν
Καὶ τὸν Κεμάλ τὸν μαῦρο στρατηγὸ
νὰ κάνουν μόνο στήριγμα γιὰ νἄβρῃ
—ἀντὶ τοῦ Ὀδυσσέα τὴν συνιά—
«τὴν Κόκκινη Μηλιά.»
Πρέβεζα 27)7)922 *Ι. Τάλλαρος*

Ἀναπτερὲς στροφὲς

ΠΑΡΘΕΝΑ ΑΓΑΠΗ

Γύρω ἡ φύσις βουβὴ στὴ γλύκα τῆς νύχτας, σὰν τὸ στόμα τῆς πρωταγάπητης ποῦ στέκει κλειστὸ ἀφίνοντας μονάχα τὰ μάτια νὰ ποίζουνε στὰ ὀνείρατα τῆς ποθοδαρμένης ψυχῆς ποῦ λατρεύει. Κι' ἡ πλάση σὰν ἕνα κορμὶ ἔχει κλεισμένα τὰ μάτια της ποιὸς ξέρει σὲ τί λογῆς ὀνείρατα.

Ἡ Λευκὴ στὸ παραθύρι της μ' ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι της, ποῦ βαρὺ ἀπ' τὴ σκέψη δὲ κρατιέται, στὰ δυό της χέρια μὲ τὰ μαλλιὰ ξέπλεχα ποὺπεφταν στοὺς ὦμους της, καὶ μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένο μ' ἀγωνία σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο προσμένει ὥρα τὴν ὥρα ἕνα παρήγορο μήνυμα ἀπ'τὸ βαρυὰ ἄρρωστο λατρευμένο της.

Ἡ ὧρες περνοῦν ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη καὶ ἡ νύχτα πέρνει τὴ δύση ἐνῶ ἡ Λευκὴ ἀκόμα στὸ παραθύρι της δὲ νοιώθει, δὲ βλέπει τίποτα, σκοτάδι ἀκόμα κι' ἡ σκέψη της πιὸ βαθειά.

X.X.X.

Μέσ' τὸ ψευτοπανηγύρι ποῦ βρισκόμαστε ἕνα χέρι που κρατάει τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο, ψάχει γιὰ ναὖρῃ τ' ἄξιο νὰ γίνῃ λιβάνι στὸ βωμό.

Μιᾶς φτωχαμάνας τὸ μονάκριβο παιδὶ στὸ δυνατὸ χέρι μπερδεύεται, φωνάζει ὁ κόσμος γύρω γιὰ τ' ἄδικο δέρνεται ἡ μάννα καὶ ζητάει νὰ πληρώσῃ μὲ κλάμμα τὸν ἐλευτερωμὸ τοῦ παιδιοῦ της, μὰ τοῦ κάκου μονάχα γιὰ λίγες ὧρες δίχτηκε νὰ τ' ἀφήσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας του, νὰ τὸ χορτάσῃ καὶ κεῖνες μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, δίχως μιλιὰ καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, κι' ἄκουγες τὴ μάννα νὰ λέγῃ μὲ παράπονο ποῦ ξέσχιζε τὰ στήθεια της· «γιατὶ δὲν μ' ἀγκαλιάζεις καὶ σὺ γιόκα μου; δὲν ἀγαπᾶς τὴ μάννα σου;»

X.X.X.

Ἡ Λευκὴ στὸ παραθύρι της ἀκόμα. Μόλις σᾶν ὄνειρο, ἀκούει ἕνα βαθὺ λυπητερὸ χτῦπο τῆς καμπάνας τοῦ κοιμητηριοῦ καὶ σιγὰ σιγά, σᾶν κάτι νὰ τῆς μιλάῃ, ἀρχίζουνε τὰ μάτια της νὰ παίζουνε καὶ σσστισμένη σᾶν νὰ τὴν ξύπνησαν ἄξαφνα ἀπὸ βαθὺ ὕπνο, ἀφίνει νὰ βγαίνουν ἀπ' τὰ χείλη της, ποῦ τᾶχε ἡ ἀγνότης τὸ ποιὸ ὥμορφό της στολίδι καὶ τὰ καμάρωνε, κι' ἕνας πόθος μαραμένα, λόγια ποῦ σβύναν στὴ γνώση, λόγια κλεμμένα ἀπὸ μιὰ τρέλλα...

X.X.X.

Τὸ ἔρμο παιδί τ' ἀποχαιρετᾶνε χαροστεφανωμένο δικοί καὶ ξένοι μαυροφορεμένοι...Κι' ἡ Λευκὴ ντύνεται μὲ μιὰ κατακόκκινη χλαμίδα ὡς κάτου κι' ἀποχιρετάει τὴ ζωή, τὴ ζωή της ποῦ τῆς ἔσβυνε μέσα σὲ μιά...τρέλλα.

Ἀθῆναι Αὔγουστος

Δις «*Ψεύτικο Γέλοιο*»

Στοίχοι Ἀναγνωστῶν

ΑΓΑΠΗ - ΠΕΙΣΜΑ

Ἀγκάθια λὲς πῶς ἡ ἀγάπη ἔχει
Κι' ἡ ζωὴ σὰ βιαστικὸ ποτάμι τρέχει,
ἂς ἔχῃ κι' ἂς τρέχῃ!...
Τώρα ποῦ ἡ Νειότη,ἀνοιξι ἀνθοσπαρμένη.
Ἀπ' τὰ βουνὰ στὰ πράσινα λειβάδια κα-
[τεβαίνει,
Θέλω νὰ ζήσω καὶ γ' ἀγαπήσω!...
Κι' ὅταν τοῦ βιου ὁ χειμῶνας παγωμένος
ἔρθῃ,καὶ γίνω γέρος κυρτωμένος,
Θὰ τὰ θυμᾶμαι καὶ θὰ λυπᾶμαι.

Κάρολος Φλαμαριών

ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ

Ὑπὸ Α. Π. ΤΣΕΧΩΦ

Ὁ Ἠλίας Σέργιεβιτς Πέπλωφ καὶ ἡ γυναίκα του Κλεοπάτρα Πετρόβνα στεκόντουσαν στὴν πόρτα καὶ εἶχαν στημένα τ' αὐτιά τους γιὰ ν' ἀκοῦνε:

Πίσω ἀπὸ 'κείνη τὴν πόρτα, στὸ μικρὸ φτωχικὸ σαλονάκι, κατὰ τὰ φαινόμενα, γινόταν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις! Κουβέντιαζαν μέσα, ἡ κόρη τους ἡ Νατάσα μὲ τὸν δημοδιδάσκαλο Σκούπκιν.

— Τσιμπάει! ψιθύρισε ὁ Πέπλωφ ριγῶντας ἀπ' τὴν ἀνυπομονησία καὶ τρίβοντας τὰ χέρια του—Πρόσεχε Πετρόβνα μόλις ἀρχίσουν νὰ μιλοῦνε γιὰ αἰσθήματα, σὺ ἀμέσως ξεχρεμᾶς τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας ἀπ' τὸν τοῖχο, καὶ μπαίνομε τότε μ' αὐτὸ μέσα, καὶ τοὺς εὐλογοῦμε!....Κι' ἔτσι τὸν πιάνομε στὰ πρᾶσα!...Ἡ εὐλογία μὲ τὸ εἰκόνισμα θεωρῆται ἁγία καὶ ἀπαραβίαστος! Τότε δὲν θὰ μᾶς ξεφύγῃ ἔστω κι' ἂν πάει καὶ στὸ δικαστήριο..

***

Καὶ πίσω ἀπ' τὴν πόρτα γινόταν ἡ ἀκόλουθη συνδιάλεξις:

— Μην ἐπιμένετε—ἔλεγε ὁ Σκούπκιν ἀνάβοντᾶς τὸ τσιγᾶρο του μ' ἕνα σπίρτο ποῦ ἔτριψε λεβέντικα πάνω στὸ νταμωτὸ πανταλόνι του—Ἐγὼ δὲν σᾶς ἔγραψα κανένα γράμμα...

— Καλὲ τὶ λέτε; Σᾶν νὰ μὴν ξέρω τὸ γράψιμό σας—ἀπαντοῦσε γελῶντας δυνατὰ ἡ κόρη ποῦ ὁλοένα ἔκαμε τσακίσματα καὶ ἐκαμάρωνε κυτταζοντας τὸν καθρέφτη.— Ἀμέσως τὸ κατάλαβα πῶς ἦταν δικό σας! Καὶ τὶ παράξενος ποῦ εἶστε: Δάσκαλος τῆς καλλιγραφίας καὶ νὰ γράφετε τέτοια ὀρνιθοσκαλισματα. Μὰ πῶς μαθαίνετε τοὺς ἄλλους νὰ καλλιγράφουνε ἀφοῦ ἐσεῖς ὁ ἴδιος γράφετε ἔτσι ἄσχημα!;

— Μπᾶ!...Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία..... Στὴν καλλιγραφία τὸ κυριώτερο δὲν εἶνε τὸ γράψιμο. Τὸ κυριώτερο εἶνε νὰ μὴν ξεχνιοῦνται οἱ μαθηταί. Τὸν ἕνα χτυπᾶς μὲ τὴ ρίγα στὸ κεφάλι, τὸν ἄλλο στὸ γόνατο....Τὶ ἔχει νὰ κάνει τὸ γράψιμο. Τιποτένιο πρᾶγμα.

Ὁ Νεκράσωφ ἦταν ἕνας μεγάλος συγγροφεὺς καὶ ὅμως ἦταν ντροπὴ νὰ κυττάζῃ κανεὶς πόσο ἐλεεινὰ ἔγραφε... Στὴ συλλογὴ τῶν συγγραμάτων του εἶνε καὶ τὸ αὐτόγραφό του.

— Ἐκεῖνος ἦταν ἕνας Νεκράσωφ ἐνῷ σεῖς... (ἀναστεναγμός). Μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι θἄπερνα κανένα συγγραφέα. Πάντοτε θὰ μοῦ ἔγραφε στίχους γιὰ ἀνάμνησι!...

— Στίχους ἂν θέλετε κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς γράψω...

— Καὶ γιὰ τὶ θέμα σεῖς μπορεῖτε νὰ γράψετε;

— Γιὰ τὸν ἔρωτα....γιὰ τὰ λεπτότερα αἰσθήματα...γιὰ τὰ μάτια σας...θὰ τοὺς διαβάσετε—καὶ θὰ θαμβωθῆτε....θὰ δακρύσετε! Κι' ἂν σᾶς γράψω ποιητικοὺς στίχους, τότε θὰ μοῦ δώσετε τὸ χεράκι σας νὰ τὸ φιλήσω;

—...Μεγάλη δουλειά!...σᾶν θέλετε καὶ τώρα μπορεῖτε νὰ τὸ φιλήσετε!

Ὁ Σκούπκιν πετάχτηκε, γούρλωσε τὰ μάτια του κι' ἔσκυψε στὸ παχουλὸ εὐωδιάζον ἀπὸ σαποῦνι χεράκι της...

— Ξεχρέμασε ἀμέσως τὸ εἰκόνισμα— εἶπε βιαστικὰ ὁ ἀνυπομονῶν Πέπλωφ, σπρόχνωντας μὲ τὸν ἀγκῶνα του τὴν γυναῖκα του, ἀφοῦ ἔγινε ὠχρός, ἀπ' τὴ συγκίνησι καὶ καλοκούμπωσε τὸ σακάκι του.

— Πάμε! Αἴ λοιπόν!

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε δευτερόλεφτο ὁ Πέπλωφ ἄνοιξε γιὰ μιᾶς τὴν πόρτα.

— Παιδιά μου..!ἐψιθύρισε σηκώνων τὰ χέρια καὶ ἀνοιγοκλείων τὰ δακρυσμένα μάτια του.—Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογήσῃ παιδιά μου....Νὰ ζήσετε ἐν ὑγείᾳ...καρποφορίᾳ....πολυτεκνίᾳ....

— Καί....κι' ἐγὼ σᾶς εὐλογῶ....—εἶπε ἡ μητέρα κλαίουσα ἀπὸ τὴν εὐτυχία.—Σᾶς εὔχομαι νὰ εἶστε εὐτυχεῖς, ἀγαπητά μου παιδιά! Ὦ! σεῖς μοῦ πέρνετε τὸν μονάκριβό μου θησαυρό!— Ἶπε πρὸς τὸν Σκούπκιν—Ν' ἀγαπᾶτε τὴν κόρη μου, νὰ τὴν προσέχετε...

Ὁ Σκούπκιν ἄνοιξε τὸ στόμα του, ἀπὸ τὴν κατάπληξι καὶ τὸν φόβο του. Ἡ ἐπίθεσις τῶν γονέων ἦτανε τόσο ξαφνικὴ ποῦ δὲν ἐπρόφτασε νὰ πῇ οὔτε μιὰ λέξι.

«Πιάστηκα! Μ' ἔμπλεξαν!—ἐσκέφτη λυώνων ἀπὸ τὴν φρίκη—Σὲ καπάκωσαν ἀδελφούλη μου! Δὲν θὰ τὴ γλυτώσῃς!»

Κι' ἔσκυψε εὐπειθῶς τὸ κεφάλι, σᾶν νὰ ἤθελε νὰ πῇ «Πάρτε με νικήθηκα.»

— Σᾶς εὐ.....εὐλογῶ...ἐξακολουθοῦσε ὁ πατέρας καὶ ἄρχισε καὶ αὐτὸς νὰ κλαίῃ.

—Νατάσα, κόρη μου...στάσου στὸ πλάϊ του....Πετρόβνα δῶσε τὸ εἰκόνισμα.

Ἀλλ' αἴφνης ὁ πατέρας, ἔπαυσε νὰ κλαίῃ καὶ τὸ πρόσωπό του ἐστράβωσε ἀπὸ τὸν θυμό.

—Τοῦβλο! εἶπε μὲ ἀγανάκτησι στὴ γυναῖκα του—Ἀνόητο κεφάλι! Μήπως αὐτὸ εἶναι εἰκόνισμα;

— Ἄχ! Θεέ μου!

Τί συνέβη; Ὁ δάσκαλος τῆς καλλιγραφίας δειλὰ σήκωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε πῶς ἐσώθη! Ἡ μητέρα πάνω στὴ βιασύνη της ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸ εἰκόνισμα, πῆρε τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέως Λαζέσνικωφ. Ὁ γέρος Πέπλωφ καὶ ἡ γυναῖκα του Κλεοπάτρα Πετρόβνα μὲ τὴν εἰκόνα στὰ χέρια ἔστεκαν ντροπιασμένοι καὶ δὲν ἤξεραν τὶ νὰ κάμουν καὶ τὶ νὰ ποῦν. Κι' ὁ διδάσκαλος τῆς καλλιγραφίας μέσα σ' αὐτὴ τὴν παραζάλη βρῆκε τὴν εὐκαιρία καὶ τὤκοψε λάσπη!...

(Μετάφρασις κατ' εὐθεῖαν ἀπ' τὸ Ρωσσικὸ)

Στέφανος Π. Καλογερᾶς

Ἀπ' τὸν Οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ

Ο ΚΑΥΓΑΣ

Μιὰ φορὰ καὶ ἕνα καιρὸ μεγάλη φιλονεικία προεκλήθη μεταξὺ δύο γυναικῶν.

Ἡ μία ἦτο κόρη μικρά, ἡ Χάρις. Ἡ ἄλλη ἦτο ὡρίμου ἡλικίας, ἡ Ὡμορφιά.

Εἶχαν ἐξαφθῆ ἀπειλητικώτατα. Τὰ μάτια των πετοῦσαν φλόγες.

— Εἶνε δική μου ἡ Χαρά. Μοῦ τὸ ὑπεσχέθη. Ἔλεγεν ἡ μία.

— Λάθος ἔχεις. Εἶναι δική μου. Μοῦ τὸ ὡρκίσθη: Ἀπήντα ἡ ἄλλη.

Αἴφνης παρεμβαίνει πονηρότατα μειδιῶν ὁ Σατανᾶς.

— Μὴ μαλώνετε ἀδίκως Σᾶς κοροϊδεύει καὶ τῆς δύο. Ἡ χαρὰ εἰς ὅλους ἀνήκει, ἀλλὰ κανενὸς δὲν εἶνε.

ΤΡΕΙΣ ΣΚΙΑΙ

Εἰς τὸν Κάτω Κόσμον περιπλανῶνται ὅλοι οἱ ἐγκληματίσαντες εἰς τὴν Γῆν. Τρεῖς ξεχωρίζουν ἀντιπρόσωποι τριῶν μεγάλων περιόδων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, τῆς προϊστορικῆς, τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς Χριστιανωσύνης, χωρὶς νὰ εὑρίσκουν στιγμὴν ἀναπαύσεως, ἄξιοι οἴκτου.

Ὁ Κάϊν —ὁ Οἰδίπους—ὁ Ἰούδας.

Ὁ ἀδελφοκτόνος, ὁ αἱμομίκτης, ὁ προδότης.

Δ. Ι Καλογερόπουλος

RENÉ MARAN

«ΜΠΑΤΟΥΑΛΑ»

[Ὅπως εἴχαμε ὑποσχεθῆ στὸ 46ο φύλλο μας, σᾶς προσφέρομε σήμερα ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ ἀριστουργηματικὸ βιβλίο ποῦ βραβεύθηκε τελευταῖα στὴν Ἀκαδημία Γκωνκούρ.]

Ο ΗΛΙΟΣ

«Πολιτισμέ, πολιτισμέ! Χτίζεις τὸ βασίλειό σου ἐπάνω σὲ πτώματα...Μ' ὅλη τὴν ἀγρυπνία σου, μ' ὅλες τὶς σθεναρὲς προσπάθειές σου, βουρκώνεσαι 'στὴ ματαιότητα !...

»Εἶσαι τὸ πᾶν! Πρωτεύεις στὰ δικαιώματα...

»Πολιτισμέ, δὲν εἶσαι μιὰ λαμπάδα...,ὄχι! »Εἶσαι μιὰ πυρκαϊά...Ὅτι κι' ἂν ἐγγίξῃς θὰ »τὸ ἀποτεφρώσῃς, θὰ τὸ ἐξαφανίσεις!...»

— *Στὶς Ἀχτίνες σου*

...Ξεπερνώντας τ' ἀτέρμονα παλάτια τοῦ ἀπείρου, ὁ ἥλιος κατέβαινε 'στὴν καλύβα του, τὴ χτισμένη στ' ἀπώτατα κι' ἀόρατα ἔγκατα τῆς γῆς....

Καὶ εἶναι καλὸς γέρος, αὐτὸς ὁ ἥλιος, καὶ τόσο δίκαιος!

Φέγγει γιὰ τὸ πᾶν, γιὰ ὅλους, ἀπὸ τοὺς πιὸ τρανοὺς ὡς τοὺς πιὸ ταπεινούς. Δὲν ξεχωρίζει οὔτε πλουσίους οὔτε φτωχούς, οὔτε Νέγρους, οὔτε ἄσπρους.

Ὅποιο κι' ἂν εἶναι τὸ χρῶμα τους, ὅποια κι' ἂν εἶναι ἡ μοίρα τους, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι οἱ γυοί του....Τοὺς ἀγαπᾷ ὅλους τὸ ἴδιο, εὐδοκιμεῖ ὅλων τὶς φυτείες, διαλύει τὶς παχερὲς καὶ ὕπουλες ὁμίχλες, ἀπορροφᾷ τὶς βροχές, διώχνει τὰ σκότη.., καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴν εὐχάριστη ζήση τῶν παιδιῶν του....

Τὰ σκότη! ὤ! ὅπου κι' ἂν καταφύγουν τὰ καταδιώκει, ἀδυσώπητος, ἀδιάκοπα. Δὲν ἐχθρεύεται τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ ζοφερὰ σκοτάδια....

Οἱ ἀχτίνες του ξαναδίνουν τὴ ζήση 'στὸν ἄρρωστο, ρίχνοντάς του τὶς πιὸ ὁλόθερμες θωπείες τους....

Τὸ φῶς! ἡ ζωή! ἡ φαιδρότητα!...

Εἶνε, ἡ ἀτέλειωτη φαιδρότητα στὴ μετρημένη διάρκεια τῆς φουρτουνιασμένης ζωῆς μας....Ὅτι ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἀδυνατεῖ νὰ ταχτοποιήσῃ ἢ νὰ καταχτήσῃ αὐτὸς τὸ καταχτᾷ καὶ τὸ ταχτοποιεῖ...

Ὅμοιον στὸ ἀτέλειωτο κύλισμα ποταμοῦ, ἀπὸ καταιγίδες σὲ καταιγίδες, οἱ ἄνθρωποι διαδέχονται τοὺς ἀνθρώπους... Ἔχουν παιδιά, ποῦ κι' αὐτὰ θἄχουν παιδιὰ ἀργότερα.

Τὸ χόρτο ποῦ γεννοβολᾷ ἡ γῆ, τὰ ζῶα ποῦ τρώγουν τὸ χόρτο, ὁ ἄνθρωπος ποῦ πατᾷ τὸ χόρτο—ὅλοι αὐτοὶ πεθαίνουν!... Ἡ θάλασσες κι, οἱ ποταμοὶ θὰ στειρευθοῦν... Κι' οἱ ἄνθρωποι ποῦ νομίζουν ὅτι θὰ ἐπιζοῦν διὰ μέσου τῶν παιδιῶν, βουρκώνωνται στὴ ματαιότητα!....Οἱ πιὸ παληὲς γενεὲς θὰ σβύσουν, ὅπως σβύνει μιὰ ἀνθρακιὰ κάτω ἀπ' τὴ βροχή...

Καὶ ὅμως μ' ὅλα αὐτὰ ὁ καλὸς αὐτὸς γέρος, ποῦ δὲν φοβᾶται παρὰ μόνο τὴ χλωμὴ Θεὰ ποὔρχεται τὰ βράδυα καὶ τὸν διώχνει, ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς γέρος, πάντα μὲ τὴ νεανική του σφριγηλότητα, ὅπως ἄλλοτε, ὅπως καὶ σήμερα, ὅπως καὶ αὔριο, ὅπως κι' αἰώνια...,ὁ Δίας αὐτὸς τῶν θεῶν τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, θὰ φέγγει αἰώνια..., πάνω ἀπὸ τοὺς ἐξαφανισμένους κόσμους....

Μεταφραστὴς

Δούλουδος Ἀνεμώνας

Ἀγάπα τὸ κοπέλλι σου μὰ νὰ μὴν τὸ κατέχει. (Κρητικὸ γνωμικό).

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Αἱ ἐπιταγαὶ μόνον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διευθυντοῦ τῶν «Πανελληνίων» Μὴν ξεχνᾶτε νὰ ἐσωκλείετε 1 δραχμὴ στὰ πρὸς κρίσιν ἔργα σας. Διαφορετικὰ οὔτε θὰ διαβάζονται. Γράφετε μόνο στὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ. Χρήματα ποτὲ μὴν ἐσωκλείετε εἰς ἁπλᾶ γράμματα. Μόνον συστημένα. Τὰ χειρόγραφα οὐδέποτε ἐπιστρέφονται.

Ρ. Κτιστάκ. Δημώδη στείλατε κι' ἄλλα. Ὑπόλ. χρέους σας δρ. 18. Μ. Κονίτσ ζητηθέντα ἐστάλ. μερσί. Ε. Δελάκ. ἐλήφ. Π. Ἀραιταῖον, χρήμ. ἐλήφθ. στέλλομεν, Ἄλμπ. ἐκρατήσαμεν. Ρ. Πασκουάλ. «Πᾶμε» δυστυχῶς δὲν ἐγκρίνεται. Ν. Δανιόλ. ἐλήφ. Γ. Νερουτσ. ἐλήφ. Γ. Γεωργόπ. Τὸ λάθ. ἐδιορθ. στείλ. ὅσα θέλετε, γρ. ἐστάλ. Ξενητεμ. Πουλί. Μᾶς σκλαβώνει ἡ ἐγκαρδιότης σας. Συνδρομ. ἐνεγράψ. Ἡ Καταχ. θὰ μπῇ στὸ προσεχὲς ἀφελκτως! Ἡ Σύμμορία σας θὰ χαλάσῃ κόσμο. Θὰ σᾶς παρέξωμεν κάθε ὑποστήριξιν. Οἰκ. Γ. Λυκούδη 25 δρ. διὰ ψήφους Μ. Π. ἐλήφ. Α. Στεφανίτσ· φύλλ. στέλλ. τώρα διπλᾶ. Εὐχαρ. ἀπείρως. ἱδρύσατε. Θὰ παρέξ. κάθε εὐκολίαν. Τ. Βουτσιν. εἴμεθα σύμφωνοι. Ἐδιορθώσαμεν. Κ. Κοφινιώτ. «Σμυρνηά» ὄχι. τἄλλο ναί. Ν. Τουτουνζ. «Νιότης» τραγ..» θὰ μπῇ.Ι. Παλαμάρ.ἐλάβ. εὐχαρ. ἴσως ἀργότερα. Σ. Παντελίδ. ἐλήφ. ὅλα. Ζιζ ινιον ἐλήφ. Ι. Τσιμπ. ἐλήφ. Δ. Ἐλασσ. ἐλήφ. Α. Προσφαντ. ἐλήφ. διὰ Δαμιανόν. Δ. Τσακασ. στὸ ὑπέροχο γράμμα σας ἀπαντῶ ἰδιαιτ. Δ. Εἴδομεν. Ἀλληλογρ. δύνασθε. Στίχοι σας ἄτεχνοι δυστυχῶς. Λ. Φαλτσστ. ἐλήφθη Κ. Φράγκ. ἐλήφ. Α. Τζελέπ. 42 δὲν ἐλήφ. Κ. Κρητικ. ζητηθέντα ἐστείλ. Εἴμεθ. σύμφωνοι διὰ δῶρα. Ι. Πετρόπ. Ὅπως εἶνε γνωστόν, τὰ «Πανελήνια» ἀναπτερώνουν τὶς φιλολογ προσπάθειες τῶν νέων ὅσον κανένα ἄλλο περιοδικό. Ἡ «Ἐρημιά» θἄνε καλλίτερη στὸ πεζό, 1—30 δρ 9. Β. Κορθ. Ν. Πος. «Ἀναμνήσεις» πολὺ τετριμένες δυστυχῶς. Δὲ λέτε τίποτε νέο. Κ. Παναγόπ. ἐλήφ. Ν. Ἀθανασιάδ. ἐλήφ. εὐχαρ. ἀπείρ. ἀναμεν. Χρ. Ἰορδανίδ. Μᾶς πικραίνετε. Ἡ Ἀνταπόκρισις ἐλήφ. ἀργότερα. Ἀγνώμονες ποτὲ δὲν θὰ φανῶμεν φίλτατε. Κλ. Ἀναγνωστέλ. ζητηθέντα στέλλ. πάλιν εὐχαρ. διὰ καλὰ λογια σας. Σ. Παντελίδ. χρήμ. ἐλήφ. διὰ δελτία. Αλ. Βενέτον «Ἡμέρες» εἰς σύνολον καλὲς ἀλλὰ πρέπει νὰ διορθ. γιὰ νὰ μποῦν. στείλ. πολὺ καλό. Μ. Ἔξαρχ· Καταχώρ. στὸ προσεχ. θὰ λάβ. ὡρ. δῶρον. Χρ. Ἀγγελάκ.«Σὲ Σένα» δὲν ἐγκρίνεται. Εἶνε κακογραμένο. Βινίκιον ὁ Β. Κ. μᾶς εἶνε ἄγνωστος. Εὐχαριστ. δι' ἀγάπην σας στὰ «Παν.» Τὸ παράπονό σας μᾶς ἔκανε αἴσθηση. Τὸ «τραγοῦδι» ὡραῖο, θὰ μπῇ ὅπως θέλετε. Σταυράκι Σ. Τ. Καὶ τὰ δυὸ ὄχι κατάλληλα. Στείλατε ἄλλα. Λόλ. Πιτσέλ. εὐχαριστ. καὶ περιμέν. ἐνεργ. σας. Γ. Κανελλόπ. Πρὸς Θεοῦ τ' εἶν' αὐτο τὸ «πετάω πετ ιτε πετοῦνε!;» ἐξηγηθῆτε! Κ. Παπακωνστ. ἐλήφ. μερσί. Κ. Σκλαβ. ἐλήφ. Α. Πετρακίδ. «Χωρισμὸς» πολὺς καλός, θὰ μπῇ. Ζαβουλών, τὰ γράμματά σας δὲν τὰ βγάζουν οἱ τυπογράφοι! Νὰ τὰ ξαναστείλετε., τὰ θέλομε τὰ μάτια μας. Χ. Β Βλάχον εἶνε αὐτὴ ἡ ἰδία Κα Μπ. ἡ ὁποία ἀπέθανε.Δα Μ. Ματθ. ἐλάβ. καὶ σᾶς ἐνεγράψ. μερσί. Δ. Παναγιωτ. ἐνεγράψ. ἐδημοσιεύσ. ἀναμέν. ἐπιταγ. Δίδα Κ. Αὐγέρ. ἐψήφ. μὲ ἀρχικά, Π. Κ.—Ι. Γ.— Γ. Α Π. Γεωργ. καὶ ψευδών. Μολ. 4 ἀνώνυμα. Μ. Μαρκοβ. ἐστείλ. Δα Λ. Λεονάρδ. ἐλήφ. Μ. Σερεφ. Εἶνε ἀναμφισβ. γεγονὸς ὅτι τὰ «Πανελλ.» τὰ διαβάζει μόνον ὁ καλὸς κόσμος. Στείλατε. Πάντως δι' οἰκογενείας.

ΕΝΑ ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Σειρὰ 11η Ἀριθ. 3

Ἑκάστη λύσις συνοδεύεται μὲ 20λεπ.γρ)σημο.

Τὸ πρῶτο μου εἶν' ὅπλο τῶν ἀρχαίων
Τὸ δεύτερό μου θηρίο, τρυφερὸ
Τὸ ὅλο μου πόλι στὴ Μ. Ἀσία
Ποῦ μπῆκε ὁ στρατός μας τέτοιο καιρό

Λύσις: Δορύλαιον (Δόρυ-λεων)

Κ. Χατζόπουλος

ΜΙΚΡΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

(Ἡ λέξις λεπτὰ 20· ὁ στίχος δρ. 1.50 Δι' ἐμπορικὰς δημοσιεύσεις χωριστὴ συμφωνία)

ΔΗΛΩΣΙΣ.—Ὁ Πανελλήνιος Φιλολογικὸς Σύνδεσμος. «Ὁ Κοραῆς», δηλοῖ ὅτι ἀπεχωρίσθη τοῦ Συλλόγου Ν. Ε. Γεννεά.

Ὁ ἄνω Σύνδεσμος δὲν εὐθύνεται διὰ τὸ περιοδικὸν «Ἀνάπλασις τῶν Νέων» καθότι ὁ σύλλογος, Ν. Ε. Γεννεὰ ἀνέλαβεν τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ.

«Ὁ Κοραῆς» θέλει ἐκδόσει προσεχῶς περιοδικὸν καθαρῶς φιλολογικόν, δι' ὅ, θὰ ἀποστείλῃ ἀγγελίας εἰς τοὺς πολυπληθεῖς καὶ ἐκλεκτοὺς ἀναγνώστας τῶν «Πανελληνίων».

Ἐντολῇ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου.

Ὁ Πρόεδρος: Ι. Κορφιάτης,

Ὁ Γ. Γραμμ. Ε. Μανωληός.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους διὰ σκοπὸν μέγιστον. Γράψατε Ἀνδρέαν Στεφανίτσην Πόστ Ρεστάντ. Ἄργος ὅλιον.

—Ψῆφο, Ψῆφο, στὸν Α. Βενέτον τὸν τρομερὸ συνεργάτη τῶν Περιοδικῶν.

Ἕνας ΙΠΠΟΤΗΣ

—Νέος, διάγων βίον μονότονον, ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρισθῇ μετὰ δίδος 18—20 ἐτῶν, μόνον ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Σκοπὸν ἔχουσα ἡ γνωριμία, τὸν γάμον. Γράψατε, Χριστόφορον Καίσαρα Α' Ταχ)μικὸν Παράρτημα, Ἀθῆναι.

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ καλλιτεχνικὰ κάρτ ποστάλ μετ' Ἀξιωματικῶν τοῦ Μετώπου καὶ ἄλλων μερῶν, καθὼς καὶ μετὰ νέων μορφωμένων. Σκοπὸς ἡ φιλία. Γράψατε «Ἐρρίκον Νόρρις», γραφεῖα «Πανελληνίων» Ἀκαδημίας 50α Ἀθήνας.

—Τὸ «Λεοντάρι τῆς Ὀφὶρ» κάμει γνωστὸν εἰς ὅσους εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ τοῦ γράψουν ὅτι...δὲν εἶνε Δεσποινὶς οὔτε Κυρία. Συνεπῶς παρακαλοῦνται νὰ τοῦ ξαναστείλουν τὰς διευθύνσεις των, φιλικῶς ἀπευθυνόμενοι πλέον πρὸς τὸν κύριον «Λεοντάρι τῆς Ὀφίρ»

Η ΠΛΗΘΩΡΑ τῶν καταχωρήσεων τοῦ Μετώπου θὰ δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ σ' ὅλα τ' ἄλλα περιοδικά, εἰς τὸ προσεχές μας φύλλον λόγῳ ἀνωτέρας βίας.

—Ὁ »Holker Madsen» ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τόν... ἄλλον ἑαυτόν του μὲ τὸ «Λεοντάρι τῆς Ὀφίρ».Ἂς τοῦ γράψῃ: Πόστ Ρεστάν Ἐνταῦθα.

—ΠΡΟΣΟΧΗ. Παλαιοελλαδίτες, Παλαιοελλαδιτοποῦλες καὶ σεῖς Λεβέντες τοῦ Μετώπου ψηφίσατε τὸν Α. Ξένον, εἶνε Λεβέντης.

Δ. Παναγιωτάτος

ΔΗΛΩΣΙΣ: — Οἱ ὑπολοιπόμενοι τυχηροὶ τοῦ Λαχείου μας παρακαλοῦνται νὰ μᾶς στείλουν τὰς νέας Διευθύνσεις των ὅπως τοῖς ἀποστείλλομεν δωρεὰν τὸ φύλλον ἐπὶ τρίμηνον σύμφωνα μὲ τὴν δημοσιευθεῖσαν πρώτην δήλωσίν μας Αἱ παλαιαὶ διευθύνσεις των ἦσαν ἐσφαλμέναι, γι' αὐτὸ τὸ ταχυδρομεῖον μᾶς ἐπιστρέφει τὰ φύλλα μὲ τὴν λέξιν «ἄγνωστος». Παρακαλοῦμεν τὸ γρηγορότερον νὰ ἔχωμεν τὰς Δ)σεις τῶν κερδισάντων. Ἡ Δ)σις

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛ. «ΠΑΛΛΑΣ ΑΘΗΝΑ»

ΠΑΛΛΑΣ-ΑΘΗΝΑ

Δήλωσις.—Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 5ῳ τοῦ Καταστατικοῦ μας διεγράφη ὁ ἀρχηγὸς Προπαγάνδας Πολέμου *Μάρκος Αὐρήλιος* Πιστεύομεν ὅτι θὰ φανῇ ἀνάξιος τῆς ἐκτιμήσεως τὴν ὁποίαν τοῦ ἐτρέφομεν μέχρι σήμερον, ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ Προπαγάνδα θἀργεῖ μέχρι νεωτέρας τοῦ Δ. Σ.

Βινίκιε. Κρῖμα ποῦ ὑποστήριζες τὸ Ψεύτικο Γέλοιο τὸ ὁποῖον διαφέρει ἀπὸ τὰς ἰδέας ποῦ ἔχεις. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε. (Εἶπεν ὁ Σόλων).

Ὁ Πρόεδρος: Τιβέριος Γράκχος. Ὁ Γ. Γραμμ. EINSTEIN.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ ὑποστηρικτάς μου. Κώστας Χατζιώτης, ὑποψήφιος Ἀνταποκρ. Ἀθηνῶν, Ἱπποκράτους 154.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΜΕ

Στὸ ἑστιατόριο

—Γκαρσὸν ἐξήγησέ μου ἕνα πρᾶγμα. Ἐδῶ στὴ λίστα βλέπω (δυὸ αὐγὰ ὀμελέττα δραχμὲς τρεῖς—δυὸ αὐγὰ μάτια δραχμὲς πέντε! Γιατί αὐτὴ ἡ διαφορά;

—Διότι τ' αὐγὰ μάτια, πρέπει νἆναι φρέσκα!!!

***

Ἡ αἰσχροκέρδεια

Ὁ διευθυντὴς τοῦ καφενείου δείχνει ἕνα πελάτη καὶ λέει:— Αὐτὸς ἐκεῖ εἶναι δημοσιογράφος. Μὲ μισὸ φράγκο ποῦ πλήρωσε ἤπιε ἕνα καφέ, ἔπαιξε τάβλι, ἐζήτησε δυὸ τσιγάρα ἀπὸ μένα, ἐπῆρε σπίρτα ἀπὸ τὸ γκαρσόνι, ἐδιάβασε ὅλες τῆς Ἐφημερίδες, τοῦ ἔδωσε χαρτὶ καὶ καλαμάρι καὶ τώρα γράφει ἕνα ἄρθρο...κατὰ τῆς αἰσχροκερδείας!!

(*Ἀπ' τὸ γαλλικὸ*)

***

Κατ' ἀναλογίαν

Ἡ γυναῖκα του—Ὁ γιατρὸς σοῦ εἶπε νὰ πίνῃς ἕνα ποτῆρι κρασὶ καὶ σὺ ἤπιες δέκα!

Ἐκεῖνος—Ἔχεις δίκιο, βρὲ γυναῖκα, ἀλλ' ἐγὼ πῆγα κι' ἐρώτησα κι' ἄλλους ἐννέα γιατρούς!

***

Πρωτοβρόχια!

—Τώρα, φίλε μου, ποῦ εἴδαμε βροχή, ὅτι εἶναι στὴ γῆ θὰ ζωντανέψῃ.

—Μωρὲ δάγκασε τὴ γλῶσσα σου κι' ἔθαψα προχθὲς τὴν πεθερά μου!

Ἀπ' τὸ καρνέ μου) ***Μ. Μ.***

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

—Παρακαλοῦνται οἱ κύριοι: Β. Ν. Κουτσουβελῆς, Π. Σίδηρης καὶ Ι. Σμυρναῖος, νὰ κανονίσουν νὰ χρέη των. Ζητοῦνται ἐσπευσμένως ἀντιπρόσωποι καὶ συνεργᾶται ἁπανταχοῦ. Ἐξαιρετικῶς Κωνσταντινουπόλεως καὶ Σμύρνη..Γράψατε, Δημ. Τασσῖν Μυτιλήνη

Καίτην Ἐλευθεριάδου

Ἔστειλα φωτογραφίαν. Φρόντισε παραλαβὴν δέματος. Ἔλαβα γράμμα μὲ ψευδώνυμον, «*Ἔλλη Σουβαζόγλου*». Δὲν ἀμφιβάλλω ποῦ εἶνε μ π λ ό φ α δικιά σου.

Γεώργ. Ι. Λευθεριώτης. Λοχίας

—Ἀγοράζω Ἑλληνικὰ Γραμματόσημα μεταχειρισμένα Προτιμῶ ἰδίως τὰ τῆς σημερινῆς χρήσεως. Προσφέρατε εἰ δυνατὸν μὲ δείγματα. Ζητῶ ἀντιπροσώπους. Μάριος Παπαϊωάννου. Πόστ-Ρεστάν,—Πάτραι.

— Θιακοπούλες, ψῆφο στὸν «Δοξασμένον Ἀετόν». Ἀγγ. Μαΐζης.

Ψηφίσατε ὅλοι

Στὸ Μέτωπο

τὸν ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗΝ

Σπυρ. Δελ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

—Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ ὅλους ὅσους ἀνεκάλυψα, ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ.

—«Παλλὰς Ἀθηνᾶ», οἱ δύο μας τώρα.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ

—«Ψεύτικο Γέλοιο» σὲ ὑποστηρίζω.

Ε. Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΜΕΤΩΠΟΥ

ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

(Δι' ἑκάστην ἔγκρισιν δραχ. 2)

«Ἐρρίκος Νόρις», «Χριστόφορος Καῖσαρ». «Δοξασμένος Ἀετος»

Διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ κ. ΠΑΝΟΥ ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΥ, ὑφ' τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Θεατρικοῦ Πρακτορείου «ΑΡΓΟΣ ΤΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΤΟ ΘΕΑΡΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ "ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝ,,

Κίνησις Θεατρική. - Μουσική - Κινηματογραφική -- Κριτικαί Παγκόσμιο Θεατρικό Ρεπορτάζ - Παρασκηνιακά Νέα. - Σχηματισμοί θιάσων. Κλισὲ ἤθοπ.

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΜΟΛΥΒΙΕΣ

Θριαμβευτικὲς πράγματι αἱ παραστάσεις τῆς «Πριγκηπίσσης Ὦ Λὰ Λὰ» στὰ Διονύσια. Ὁ μοναδικός μας κωμικὸς Δράμαλης ὑποδυόμενος... τὴν γυναῖκα προκαλεῖ σπαρταριστὰ γέλοια. Ἡ Βιεννέζες σουμπρέττες παίζουν μὲ πολὺ (ἴσως ὑπερβολικὸ) πάθος καὶ τραγουδοῦν καὶ χορεύουν μὲ πολλὴ τέχνη. Ὅλος ὁ θίασος θαυματουργεῖ καὶ τὸ Ταμεῖον τοῦ θεάτρου τῆς Πλατείας τοῦ Συνταγματος βλέπει κάθε βράδυ «δι ξες πρωτοφανεῖς»!

—Τὸ «Πυλυθέαμα» τὸ δροσερὸ θεατράκι τῆς συνοικίας Ἁγ. Κωνσταντίνου ἀνήκει πειὰ στὸ παρελθόν. Ἔγινε παραναλωμα πυρὸς προελθόντος ἀπὸ γυναικεῖο τσιγαρο τῶν παρασκηνίων...

—Εἰς τὸ «Ἀθήναιον» θὰ δοθοῦν προσεχῶς ἔργα τῶν διασημοτέρων Ρώσσων συγγραφέων μὲ δυνατοὺς ρόλους διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς πρωταγωνιστάς, μεταφρασμένα ἀπὸ Ρωσσικὸ ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ μας συνεργάτου κ. Στ. Καλογερᾶ.

—Ψιθυρίζεται εἰς τὰ παρασκήνια ὅτι ἡ μοναδική μας Κυβέλη, ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὸ ταξειδι της μὲ τελειο βεστιάριο θὰ ἐμφανισθῇ πάλι πρὸ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ.

—Καὶ ἔτσι οἱ Ἀθηναῖοι θὰ ἔχουν καὶ τὶς δυὸ λατρευτὲς πρωταγωνίστριες τῆς Ἑλλ. Σκηνῆς. Τὴν Κοτοπούλη καὶ τὴν Κυβέλη. Di.—

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

Τὸ φετεινὸ καλοκαῖρι ἐξαιρετικῶς ζεστό.

—Τοὺς δύο μῆνας τοῦ θερισμοῦ τοὺς ἐπεράσαμε σὲ πραγματικὴ κάμινο.

—Τὸ θερμόμετρο ὁλοένα καὶ ὑψώνετο κι' ὁ πάγος—ὄχι τὸ ὁμώνυμο βουνὸ ποῦ δεσπόζει τῆς Σμύρνης—ἔφθασε στὰ οὐράνια κι' ἐγίνετο ἀκοιβοθώρητος.

—Δυστυχῶς ἔπαψαν νὰ ἐκδίδωντοι καὶ τὰ σατυρικά μας φύλλα, που κάπως μᾶς ἐδρόσιζαν, ἔστω καὶ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος.

—Φιλολογικὸ σοβαρὸ περιοδικὸ κανένα ἐντόπιο ἀλλὰ κ κανένας ἐντόπιος φιλολογικὸς ἀστέρας... ἀναλάμπει.

—Ὅλοι οἱ φιλόλογοί μας ἐχάθησαν ἀπὸ τὰ φιλολογικὰ κέντρα καὶ παρὰ...θερίζουν στὰ ἐμπορικά των γραφεῖα.

—Ἔτσι ὁ «Ὅμιλος τῶν Φιλοτέχνων» ἔπαψε νὰ φιλοτεχνῇ τοὺς φιλολογικοὺς ὁμίλους τῶν Δνίδων μελῶν του.

—Καὶ ὁ Σύνδεσμος των «Νέων φιλολόγων» ἐγήρασε προώρως!

Σμυρνηὸς

Τὸ πανόραμα τῶν «Πανελληνίων»

ΚΟΤΣΟΜΠΟΛΙΕΣ

Τρίγκ!... Τρίγκ!...

—Ἐδῶ κύριοι βλέπετε τὸ μοδιστρά κ
ποῦ κάθεται σὲ μία χαμοκέλα
κι' ὅμως κρατεῖ Κινέζικη ὀμπρέλλα
κι' ἀπὸ λυστρίνι φορεῖ πάντα γοβάκι.

Αὐτὴ ἐδῶ κύριοι ἡ κουνίστρα
ποῦ εἶνε στὸ μετάξι βουτυμένη
καὶ μὲ ὠτὸ στὰ Φάληρα πηγαίνει
εἶναι τῆς συνοικίας μου ἡ... πλύστρα.

Αὐτὴν ἐδῶ κύριοι τὴν μικρούλα
ἀπὸ νησὶ τὴν φέρανε γιὰ δοῦλα
ἀλλὰ δὲν θὰ παρελθῃ μιὰ 'βδομάδα
ποῦ θὰ προβιβασθῇ σὲ παξιμάδα.

Κι' αὐτὴ ἐδῶ κύριοι ἡ μικρὴ
δούλευε κορδελιάστρα στοῦ Βεκρῆ
μὰ γνώρισε ἕναν ἐφοπλιστὴ
καὶ ἔγινε στὰ κέντρα ξοκουστή.

Κ. Σ. Καρυβίας

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Δάσκαλος.—Γιῶργο κλίνε τὴ γάτα.

Γιῶργος.—Ἡ γάτα τῆς γάτας τὴν γάτα...

Δάσκαλος.—Καλὰ μὰ πῶς θὰ καλέσης τὴν γάτα!

—Γιῶργος.—Ψί!... Ψί!... Ψί!..

Τρομοκράτης

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ ΤΩΝ "ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝ,,

ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ!

Ἡ πληθώρα τῶν ψήφων ποῦ φθάνουν ὁλοένα στὰ Γραφεῖα μας εἶνε καταπληκτική.

Ζητοῦμεν σήμερον συγγνώμην ἀπὸ τὴν Δίδα «Ψεύτικο Γέλοιο» τὴν ὁποίαν τεχνικοὶ λόγοι τοῦ κλισὲ ἠδίκησαν φοβερὰ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς οκιαγραφίας της εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

(Οἱ ὅροι τοῦ Μεγάλου Διαγωνισμοῦ μας εἰς τὸ 40ὸν καὶ 42ον φύλλον μας.)

ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ὁ κ. Μ. Γιαννᾶτος παραχωρεῖ εὐγενικὰ τὰς ψήφους του ὑπὲρ τῆς δίδος Ψεύτικο Γέλοιο.

Η'. ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

ΑΘΗΝΩΝ.—Δὶς Ψεύτικο Γέλιο: 695 Ὑποψήφιος «Παλλὰδος Ἀθηνᾶς» 648, Εὐ. Σφαέλος 403, Χ. Ξάνθος 52, Γ. Κονταξόπουλος 36, Κ. Χατζιώτης 40, Κ. Βαρδακώστας 243 Ν. Δ. Πεγκλῆς 168, Κ. Μουργόπουλος, 34 Κάρολος Φλαμαριῶν 54. Ἀλ. Βενέτος 89.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ.—Μ. Βαϊάνος 63, Β. Μούντανος 57, Ἀλ. Ξακουστῆς 223, Ἐλ. Λαούρδας 60, Γ. Χανδρῆς 138, Χρ. Ἀγγελάκης 45, Τ. Παπαχριστοφίλου 189. Ν. Ι, Ἀθανασιάδης 28, Εὐ. Καζούρη 20, «Ἀδελφὴ Στρατιώτου» 293

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.—Θ. Δανιηλίδης 163 Α Σφήκας 42, Δὶς Βάμβα 83. Α. Χ'' Ἀποστόλου 89.

ΣΜΥΡΝΗΣ.—Χρ. Ἰορδανίδης 369, Δρόσος Αὔρας 445, Δ. Κλαύσης 478, Ι. Λομβάρδος 90, Δὶς Ὄλγα Βατίδου, 94 Δὶς Φριλίγγου 114 Δ. Ε. Βλάσου 45 Βύρων Ἀναγνωστόπουλος 18, Ν. Τουτουντζάκης 89, Α. Τσαρίδης 103.

ΠΑΤΡΩΝ.—Δ. Κάτρης 103, Μάριος Παπαϊωάννου 178, Γ. Βακώλας 36, Πέτροβιτς 149

ΚΩΝΣΤΑΝ)ΠΟΛΕΩΣ.—Ἰ. Φερμάνογλους 198, Δις Ι. Κολλυτοῦ 236, Δις Εἰρ. Καραδελόγλου, 36.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ.— Κ. Παπακωνσταντίνου 226. Θαλῆς Θαργήλης 183.

ΑΡΑΧΩΒΗΣ.—Μ. Κονίτσας 160, Δις Εὐθυμ. Ἀνάγ. 96.

ΔΡΑΜΑΣ.—Ἀχ. Κωνσταντινίδης 109, Κ. Δρακόπουλος 65, Τώνης Κόκκινος 194

ΧΑΝΙΑ.—Ρ. Κτιστάκης 122 Ε. Κριαρᾶς 84, Σ. Παπαδομιχάλης 90.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.—Ν. Σωζόπουλος 36,

ΛΑΡΙΣΣΑ.—«Ἀρσακειάς» 95Β. Κυλικᾶς 86

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.—Μ! Κορνάρος 124, Γ. Σιγανός 103.

ΑΡΤΗΣ —Γ. Χ. Παπαδόπουλος, 80

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ.—Λάμπρος Σπιυθήρας 96.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ.—Λούλης Ὑάκινθος 225, Γ. Κάσκαρης 128.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ.—Παῦλος Λευθεριώτης 68 Ἀλφ. Γανῆς 74, Κ. Κρητικὸς 40. Σ. Ζαφειρόπουλος 51.

ΚΡΑΝΙΔΙΟΥ.—Δὶς Ι. Ἀντώνιωζα 33.

ΠΥΡΓΟΥ.—Ι. Πετρόπουλος 75 Δὶς Α. Μπελούση 52.

ΚΑΛΑΜΩΝ.—Π. Μπογράκος 104, Α. Μουνδρεας 90.

ΣΕΡΡΩΝ.—Β. Καϊμάκης 56.

ΠΟΡΟΣ.—Π. Παΐζης 62.

ΣΥΡΟΥ.—Θ. Τζαβέας 54, Ν. Μακρῆς 52. Γ. Γιαννουκάκης 31.

ΝΑΞΟΥ.—Ι. Βασιλάκης 156.

ΑΝΔΡΟΥ.—Γ. Ν Ἐμπειρῖκος 79. Μόσχα Πλάτωνος 46.

ΑΙΓΙΟΥ.—Ν. Γιαννίδης 76. Ν. Πολιτόπουλος 79. Π. Γιαννακόπουλος 220.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ: Ν. Πετίνης 80

ΥΔΡΑ: Θ. Κριτζάριος 16

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ: Ἀνδρ. Στεφανίτσης 124

ΧΑΛΚΙΣ.—FLEUR D' AMOUR 65.

ΠΥΛΟΥ.—Κ. Καμβίσης, 36.

ΚΙΟΥ.—Ἀρ. Παγανὸς 28.

ΧΙΟΥ.—Μάρ. Βαϊάνος 54.

ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ.— Δ. Π. Δαμιανὸς 64.

ΒΑΡΔΟΥΡΙΟΝ.—Ἀ. Πετρακίδης 84.

ΒΡΥΟΥΛΑ.—Σ. Τσασούλας 140.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ.—Κρέων Φράγκος 20.

ΜΕΤΩΠΟΥ

Γ. Λευθεριώτης 456, Α. Ξένος 310, Χ. Χρυσάγης 90, Β. Κριθαρέλης 104, Ν. Νιφλῆς 126 Χρ. Μορόμαλος 68.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. ὑποψήφιοι ὅπως μᾶς ἀποστείλουν τὰς φωτογραφίας των πρὸς δημοσίευσιν.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ ὁδὸς Πολυκλείτου Στοὰ Δαγκλῆ Ἀθῆναι